

Выходитъ въ Львѣвъ ще Вторника, Четверга и Суботы кромѣ русскихъ святыхъ о 4-8х год. попол. Литер. додатокъ „Библиотекѣ найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркуш. каждого 16-го и послѣдняго дня каждого мѣсяца.

Редакція, администрація и типографія подѣ Ч. 44 улицы Галицка.

Вѣс. листы, посылки и рекламации належитъ пересылать по адресу: редакція и администрація „Дѣла“ Ч. 44 ул. Галицка.

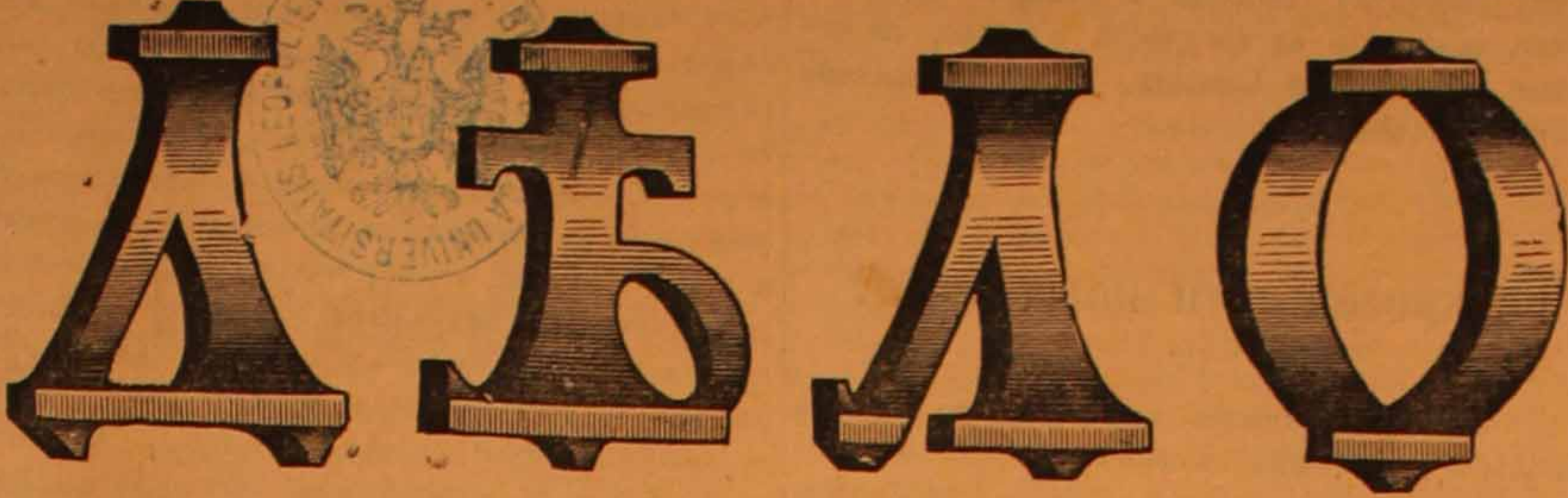
Рукописи не возвращаются только на попередне застереженіе.

Послѣднее число стоитъ 12 кр. а. в.

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. а. в. бѣзъ однокотрѣтнихъ початковъ.

Рекламации вносаемыхъ вѣдѣній бѣзъ порта.

Предлаку належитъ пересылать франко (наилучше почтовымъ перекладомъ) до: Администраціи часописца „Дѣло“ ул. Галицка, Ч. 44.

Предлаку на „Дѣло“ для Австріи:		для Россіи:	
на цѣлѣй рікѣ . . . 12 ар.	на цѣлѣй рікѣ . . . 12 рубл.	на цѣлѣй рікѣ . . . 6 ар.	на цѣлѣй рікѣ . . . 6 рубл.
на цѣлѣй року . . . 6 ар.	на цѣлѣй року . . . 6 рубл.	на цѣлѣй року . . . 3 ар.	на цѣлѣй року . . . 3 рубл.
на цѣлѣй чверть року . . . 3 ар.	на цѣлѣй чверть року . . . 3 рубл.	съ дод. „Библиотекѣ“:	съ дод. „Библиотекѣ“:
на цѣлѣй рікѣ . . . 16 ар.	на цѣлѣй рікѣ . . . 16 рубл.	на цѣлѣй рікѣ . . . 8 ар.	на цѣлѣй рікѣ . . . 8 рубл.
на цѣлѣй року . . . 8 ар.	на цѣлѣй року . . . 8 рубл.	на цѣлѣй чверть року . . . 4 ар.	на цѣлѣй чверть року . . . 4 рубл.
на цѣлѣй чверть року . . . 4 ар.	на цѣлѣй чверть року . . . 4 рубл.	на самѣ додатокѣ:	на самѣ додатокѣ:
на цѣлѣй рікѣ . . . 5 ар.	на цѣлѣй рікѣ . . . 5 рубл.	на цѣлѣй року . . . 7-50 ар.	на цѣлѣй року . . . 7-50 рубл.
на цѣлѣй року . . . 2-50 ар.	на цѣлѣй року . . . 2-50 рубл.	на цѣлѣй чверть року . . . 1-25 ар.	на цѣлѣй чверть року . . . 1-25 рубл.
Для Австріи, окромѣ Россіи:			
на цѣлѣй рікѣ . . . 15 ар.	на цѣлѣй рікѣ . . . 15 рубл.	на цѣлѣй року . . . 7-50 ар.	на цѣлѣй року . . . 7-50 рубл.
на цѣлѣй року . . . 8 ар.	на цѣлѣй року . . . 8 рубл.	на цѣлѣй чверть року . . . 3-75 ар.	на цѣлѣй чверть року . . . 3-75 рубл.
съ дод. „Библиотекѣ“:		на самѣ додатокѣ:	
на цѣлѣй рікѣ . . . 19 ар.	на цѣлѣй рікѣ . . . 19 рубл.	на цѣлѣй року . . . 6 ар.	на цѣлѣй року . . . 6 рубл.

Io-triumphe!

Tinco Danaos et dona ferentes.

I.

„Новы“ вѣсти розиѣсь телеграфъ по свѣтѣ, — о „новыхъ“ союзахъ чуємо, о „новыхъ“ комбинаціяхъ политичныхъ; зъ другой стороны, зъ центральной Азій, зъ подѣ границы Афганистану, яко pendant до попереднихъ, громкозвучный вѣсти о великихъ успѣхахъ нашего могучаго славянскаго сусѣда. Потрѣбный союзъ „взмѣнясь“ приступлемъ Россіи, розвъльнена — по конгрессѣ берлинскомъ — приязнь Россіи съ Нѣмечиною ѣживає на ново, причины непорозумѣнья усунуей; кн. Долгоруковъ, военный ѣпоручникъ Россіи, ѣздає визиту кн. Бисмаркови, а гнѣть потѣмъ ѣдѣстають сконцентрирваний въ надграничныхъ провинціяхъ Нѣмечины россійскій войска росказъ — вертатись дальше въ глубину Россіи. Традиційна приязнь монарховъ россійскаго и нѣмецкаго ѣживає середѣ величнаго блеску двѣрскихъ святъ въ Берлинѣ, — личный пріятель кн. Бисмарка, кн. Орловъ, переносится на выразне бажанѣ желѣзного канцлера яко амбасадоръ зъ Парижа до Берлина; кн. Орловъ репрезентує, дотично личныхъ своихъ поглядѣвъ, сѣю часть россійской дипломатіи, котра лише въ союзъ съ Нѣмечиною бачить користь для Россіи. И пр. и пр.

Займаючи Мервь, стає Россія безпосередною сосѣдкою Афганистану, въ котромъ-то, яко звѣстно, не зовѣсь ще давно робили ладъ Англича, — а вже тогда дававь чути въ Афганистанѣ впливъ Россіи. Теперъ вже майже весь Туркестанъ належитъ до Россіи; границі еи стыкаются съ номинальными або фактичными провинціями Хинъ и Англича, а все ще телеграфы доносятъ, що вже зновъ новыя племена ѣдѣдаются або хотять ѣдѣдатися „бѣлому царевѣ“. А Англія яко-разъ теперъ сильно занята въ Египтѣ; лишачуи повставшиимъ подѣ проводомъ новаго „пророка“-фанатика Магди племенямъ de facto и de jure весь Суданъ, проклимаючи самого Магди султаномъ Кордофану, мусить Англія весь свои напружатъ, щобъ утриматись бодай въ посѣданю необычайно важныхъ для неѣ портѣвъ черво-

ного моря, та ратувати не-мене важне для еи торговлѣ Хартуемъ. А недавно ще Англія выразно заявляла, що уважала-бъ заняты Россією Мерву по prostu за casus belli.

Пригляньмося новоутвореной ситуаціи въ Европѣ. Передовѣсьмъ констатує берлинска офіциозна праса съ удовольженьемъ, що „ѣдина держава, котра все ще доси уважає теперѣшне угрупованѣ державъ въ Европѣ яко провизорію“ — теперъ буде вже зовѣсьмъ зъизолована; иде ту очевидно о республиканску Францію, о реванжъ за войну 1870 року. Иный журналы потують згѣдно великы успѣхи россійской дипломатіи и еи шефа Гирса, уважають однакъ, что таке сердечне зближенѣ Россіи и Нѣмечины мусить за собою потягнуты звѣльненѣ тѣснаго союза Нѣмечины и Австріи, такъ яко Австрія и Россія мають на балканскомъ ѣвѣостровѣ дуже а дуже нехѣдний интересы. Шо бѣльше; быстра фантазія деякихъ газетныхъ политиковъ просто упоєна послѣдними успѣхами Россіи, и съ трепетомъ радости завдає собѣ мудре пытанье, чи наша держава досторѣе вымогамъ сенхвилѣ, коли прійдѣсь тѣй стаунти „до дѣла“? Значитъ, что наша держава находится въ небезпеченствѣ.

Одно, что зъ послѣднихъ дипломатичныхъ подѣвъ можна заключити на певно, се то, что кн. Бисмаркови удалось справѣдѣ, бодай на часть, вповнѣ зъизоловати республиканску Францію. Кажуть, что кн. Бисмаркъ бажає бачити у Франціи всегда республику, бо республику уважає за неспособну заключати альянсъ съ котрою небудѣ монархичною державою (nicht alliancefähig). Однакъжь попри сѣмъ бажаню не щадивь кн. Бисмаркъ и инныхъ заходѣвъ: поволи стягнувъ до противувоеннаго потрѣбноаго союза и Испанію и Сервію и Ромунію..., а нынѣ удалось ему приєднати и Россію. Не входячи въ значенѣ тыхъ союзѣвъ для заграничноа политики сихъ державъ, се певне, что властиве ядро тыхъ союзѣвъ не только обезпеченѣ Нѣмечины противъ внѣшнихъ вороговъ, але и обезпеченѣ загалыхъ династично-консервативныхъ интересѣвъ. Мы вже указали въ одной зъ попереднихъ статей апаологию межѣ внутрѣшною политикою Нѣмечины и Австріи; тѣй самыя интересы сѣуть безперечно

одною зъ головныхъ причинъ „зближенѣ“ Россіи до Нѣмечины. Франція загрожує не лишь Нѣмечину реванжомъ; она, яко республика, яко ѣтвичне гнѣздо революційныхъ элементѣвъ, и центръ противъ-монархичныхъ змаганъ, мусить бути стережена, а есентуально укорюювана. Розумѣсь, теперъ — мусять сѣю революційныя элементы „посыпати голову попеломъ“, и дрожати...

Дальше значенѣ „зближенѣ“ Россіи до Нѣмечины, — се розвѣянѣ на довгий, довгий часъ деякихъ польскихъ пляновъ. Такъ яко гамбръ галокъ передѣ дощемъ, такъ ѣдѣносится и въ польскихъ часописяхъ гамбръ на вѣсть о концентраціяхъ войскъ и т. п. Теперъ констатує польскы газеты згѣдно — а не безъ примѣшки сумогладной меланхоліи, — что войны Нѣмечины та Австріи съ Россією сего року же не буде... Значитъ, ре-ставрація историчной чи неисторичной Польщи въ будучности... зновъ о одинъ рікѣ дальше; сего року вже таки Австрія Польщи не забуде, а и на секундогенитурѣ треба буде ще трохи почекати. „Зближенѣ“ Россіи до Нѣмечины, се дуже спасительна наука для Поляковъ.

Отсе були-бъ два реальныя результаты зближенѣ Россіи до Нѣмечины. Иная рѣчь — потрѣбный союзъ (Нѣмечины, Австріи, Итали).

II.

Difficile est satyram non scribere, читаючи ѣтзывы газетный о великихъ плянахъ Россіи въ Азій центральнѣй, о загроженю Россією индійскихъ посѣльностей Англича..., а рѣвночасно о охолодженю ѣтносинѣ мѣжь Австрією а Нѣмечиною, о загроженю Австріи...

Кн. Бисмаркъ рѣвно консеквентный, яко и неумолимый дипломатъ. Побивъ Австрію и Францію, Гогенцолернѣвъ выдвигъ на тронъ цѣсарѣвъ нѣмецкихъ; нынѣ працює надѣ утрѣваленьемъ и скрѣпленьемъ своего дѣла. О ривализаціи Габсбургѣвъ съ Гогенцолернами въ Нѣмечинѣ, тыхъ гордыхъ Габсбургѣвъ, что-то зь-разу Гогенцолернѣвъ за рѣвныхъ собѣ не хотѣли узнати, — теперъ вже зовѣсьмъ нѣкто и не згадує; на то, щобъ такую ривализацію разъ на все учинити не можливою, зьумѣвъ

кн. Бисмаркъ придумати дуже певне средство: австрославизмъ и балканскій ѣвѣостровѣвъ. Пручы Австрію на балканскій ѣвѣостровѣвъ, не лишь увѣльниась разъ на все ѣтъ небезпечнаго соперника въ Нѣмечинѣ, але зыскує надто дуже пригѣдноа союзника противъ Россіи, — союзника, котрого Россія зовѣсьмъ не може легковажити. „Попираючи“ республику въ Франціи, и вѣжучись во имя династично-консервативныхъ интересѣвъ съ рѣжными монархами, працює пыльно надѣ внутрѣшними ѣтношенями Нѣмечины, зыоситъ съ Ватиканомъ, придумує корисный для работничѣвъ законы, — розширяє свою опѣку надѣ внутрѣшними обставинами — на иншы державы, яко сего плоды бачили мы недавно въ Сервіи. Скрѣпляючись тымъ способомъ на вы и у внутрь, спокойно глядитъ на безсилю, хочѣ ѣтъ стѣпы до головы узбродну Францію, на дробничы споры республиканцевъ, на францускы клопоты въ далекомъ Тонкинѣ; зыизолована, бездѣльна (въ Европѣ) Франція має поволи обезсилитись, организациа бездѣльныхъ силъ войсковыхъ республики розвъльнитись; не помозутъ ту и найбѣльшій побѣды въ Тонкинѣ, а за найменшы рухъ въ Европѣ постигла-бъ Францію неминуча тяжка кара.

Мы вже въ одной зъ попереднихъ статей зазначили, что годѣв припустити, щобъ кн. Бисмаркъ мавъ и въ далекой будучности яко ворожыя пляны супротивъ Австріи. Въ 1866 р. мѣгъ бувъ кн. Бисмаркъ ѣтобрати прим. Чехи Австріи, але анѣ внутрѣшныя обставины Нѣмечины ще не такы, щобъ такой прирѣбтъ бувъ кориснымъ, а не простымъ тягаромъ, анѣ не було-бъ се съ пожиткомъ для Нѣмечины мати въ Австріи неперѣданнаго врага. Передѣ войною 1866 р. старавсь кн. Бисмаркъ — яко теперъ довѣдуємось — о союзъ съ Австрією; тогда Австрія не хотѣла; нынѣ поконана и перекопана Австрія подѣдалась зовѣсьмъ проводомъ нѣмецкаго канцлера. Въ 1848 р. спасла Россія Габсбургѣвъ; нынѣ ривализує Австрія съ Россією на балканскомъ ѣвѣостровѣ. До конгрессу берлинскаго уважалась приязнь Нѣмечины и Россіи пачѣ зѣ каменя, нынѣ треба було еи на ново навязувати. Подѣ часть француско-нѣмецкой войны заховувала Россія для Нѣмечины дуже корис-

Пропамятне письмо

про нужденне положенѣе гр.-пат. духовенства въ Галичинѣ и Буковинѣ.

I. Душпастьрѣ и ихъ нужденне положенѣе.

Съ великимъ, майже невысказаннымъ напруженьемъ дожидавъ цѣлѣй католичкыи клиръ майже ѣтъ сто лѣтъ ѣбѣвцаного получшеня конгруы. Въ тѣй дѣлѣ предложено компетентнымъ властямъ безчисленныя просьбы, пропамятныя письма и описы нужденнаго положеня духовенства. Ты просьбы цѣлого клира не остались бѣзъ певныхъ добрыхъ наслѣдковъ, бо за-для нихъ роблено дослѣды, переговоры и рѣпорядженя маяючы на цѣлѣ получшенѣ конгруы ѣбудующихъ душпастьрѣвъ. Однакъжь все тѣ мѣры не довели до пожаданого кѣнца, не вчисляючи поодинокыхъ случаѣвъ, яко н. пр. дуже невначнаго ѣдѣвышенѣ конгруы деякихъ гѣрскихъ парохій въ Галичинѣ, для котрыхъ надѣврили декретомъ зъ 4 паподиста 1836 (ч. 29031) ѣдѣвышено конгру на 400 ар. И хочѣ навѣть самъ ц. к. зарядъ финансовый, яко звѣстно въ справахъ грошевыхъ дуже оглядный, въ свойи дна 17 сѣчня 1853 р. ч. 2587) выс. ц. к. министертву просѣвъты поданѣй ѣтѣговѣ называвъ получшенѣ конгруы „мѣрою, котрой домагаются найповажливѣйшый резоны мудрости державной“, значить, высказався въ способѣ не допусканія никакого сумнѣвѣ за пољшпшенемъ конгруы, то все-жь таки пытанье те и до нынѣ стоятъ на тѣй самой точѣцѣ, на якѣй его лишивъ его основатель пок. дѣе. Йосѣвъ П.

Правда, противъ того не було-бъ что ѣкавати, коли-бъ въ цѣлѣмъ ѣтъ того часу успѣвшихъ стѣдѣтъо матеріальныя средства дожита и потребности остались на такѣй самой точѣцѣ, на якѣй стояли при кѣнци минувшаго сто-

лѣтѣ. Але-жь такъ не есть, и выс. министертво вѣроисповѣданъ и просѣвъты само не только признає, але ще съ натискомъ ѣдѣноситъ сѣю обставину пишуци: „Вымѣрѣ конгруы зѣгоры вже бывъ недостаточный, а ѣтъ часу черезъ надзвычайне ѣдѣвышенѣ цѣнъ на все потрѣбне до житя, черезъ ѣдѣвышенѣ податковъ и публичныхъ дачокъ и черезъ зынесенѣ майже всякихъ доходѣвъ натурою ставѣє сѣю много недостаточнѣйшый. Можна припустити, что въ авшыхъ 90 лѣтахъ, въ котрыхъ вымѣрѣ конгруы оставѣа одинаковымъ, цѣна на потребности до житя зымоглась въ четверо, а публичныя выдатки, зѣ котрыхъ бодай податки посередныя такожъ и на конгруѣ тяготѣвъ, побѣльшилась ще въ далекою бѣльшый пропорціи.“

Нехай же вѣольно намъ буде представити матеріальне положенѣе рускаго клира бодай въ загалыхъ обрисахъ. Скончинши съ трудомъ и середѣ тысячныхъ недостатковъ середныи и университетскы школы иде рускыи священникъ, правомъ каноничнымъ не зѣобязанны до цѣлибату и для того майже все отецъ родины, яко сотрудникъ до парохіи майже заведегы заселено зѣбѣднѣлыми селанями. Для удержаня ѣповнѣдного его станови призначуєсь ему конгруа 210 ар. а. в., зѣ котрыхъ ѣтъ мусить не только удержати себе и свою родину, але ще ѣй здѣбувати сѣобѣ средства для дальшаго образованя, котре ему конечно потрѣбне, бо-жь для наконецнаго инсталюваня мусить ѣтъ ѣдѣдатися душпастьрѣскому конкурсовому испытовѣ, а до того потребує много книжокъ и другыхъ помѣчныхъ средствъ, котрыхъ при выхѣдѣ зъ семинарии ему не дають и навѣть задѣла недостаткѣ потрѣбныхъ фондѣвъ дати не можуть. Въ початку отже свои тяжкою службы мусить рускыи священникъ зѣ 57 кр. а. в., котрыи призначенъ ему яко денна дѣтациа и выдѣлчу прихатями ратами зѣ долу, себе и свою родину выживити, ѣдѣти, на случай недуга лѣкарскою помѣчено и потрѣбными лѣками за-

смотрити и, — поваявъ вдовы по священникахъ нѣякой пенсіи не достѣають и клиръ самѣ свои скупными средствами мусить забезпечувати свои родины на случай смерти, — сплатити статутиными приписану выкладку до фонду вдовичо-сиротиньскаго, дальше здѣбути потрѣбныя средства науковѣ для своего дальшаго образованя, кромѣ того, щобъ не ѣдѣдѣлятися ѣтъ прочаго свѣта китаискымъ муромъ, предластити якусь фахову часопись, наймати подѣводы на соборчыи деканальны, на случай своихъ ажь надѣо частыхъ переносинъ зъ одного мѣсяця на друге платати кошты переносинъ, причинятися датками на найрѣжнорѣднѣйшый складки для цѣлѣй церковныхъ, шкѣльныхъ и гуманитарныхъ. — т. в., щобъ кѣлькама словами много сказати, молодой рускыи священникъ мусить, чи хочѣ чи нѣ, ѣплачувати такы выдатки, котрыи не стоятъ зовѣсьмъ въ нѣякой пропорціи, або радше стоятъ въ рѣзкой диспропорціи до тыхъ 57 кр. ѣго денной дѣтации.

На те можѣа бѣ замѣтити, що такыи сотрудникъ побирає часть зѣ доходѣвъ т. в. правъ епитрахиля (jura stolae) и що днѣ користуєсь та запомагаєсь такожъ стипендіями мануальными (датками „на бога“). Але-жь што до справъ епитрахиля, нема у насъ нормы, посяя котрыхъ тѣ доходы дѣлялись-бъ мѣжь парохомъ и сотрудникомъ, а впрѣчѣмъ, яко се дальше буде выказано, доходы тѣ мають дуже проблематичну вартѣсть, впливають що-разъ рѣдше и скупѣйше при што-разѣ бѣльшой ѣдѣдѣности народа и въ короткомъ часѣ зовѣсьмъ перестануть впливати. Шо-жь до стипендій мануальныхъ, то у ѣбѣдныхъ Русинѣвъ помимо ихъ загалю зѣвѣстною побѣжоности сѣуть они впрѣдѣвѣ пожаданю, але надѣо рѣдкою рѣдкостею, и зовѣсьмъ не выстають на заспоковнѣе потреби парѣха, при чѣмъ сотрудникъ выхѣдитъ сѣ порожными руками и мусить жѣдати на лучший часъ.

Але се ще не конецъ сумной пѣсни о до-

ли рускаго сотрудника. Яко звѣстно, они тамъ только сѣуть системизованы, где сего вымагає выше число людности въ парѣхъ громадѣ. Въ такыхъ парѣхъ, котры чѣсомъ складаются въ многихъ приселкахъ, есть звѣчною такожъ кѣлька шкѣлъ, въ котрыхъ сотрудникъ мусить учити религію. Есть се, что правда, задача дуже красна, и гѣдна высокаго званя священничѣго, и рускыи священники сѣвѣдомѣ вповнѣ тѣи задачѣ и выповняють еи рѣдо и вытревало, яко се неравъ вже духовнии и свѣтскыи власти сѣ похваляями ѣдѣносити. Але пора вказати такожъ на великыи трудъ клира при повненю тѣи задачѣ. Есть н, пр. парохія съ 2, 3 и бѣльше школами, въ мѣсцевостяхъ далеко ѣтъ себе положеныхъ. Католичы, котрыи за то не достѣає нѣякой надгороды, ба навѣть еи допомогатися не може, ходитъ туды и неравъ звѣчайно пѣшки, рѣдше ѣдѣдитъ на нужденномъ возѣ, щобъ заохотити и занадѣти дѣтей до школы та выховувати ихъ на добрыхъ христіанъ и горожанъ, мусить зѣ своихъ нужденныхъ 57 кр. денной дѣтации купувати книжѣчки и образки, руйнує завчѣасу свои силы, щобъ только сповнити ѣтѣ обязанности высокаго званя и не замыкати сѣобѣ выгладу на лучшу будучность. Дѣдаймо ще, что такыи молодой сотрудникъ ѣбѣязанныи вырѣбловати, переписувати и держати въ церкѣвъ што недѣльѣ и свѣта проповѣди и католической науки, мусить помагати въ урядовыхъ працахъ канцелярии парохіальной и наражаючись на всякы пошесты та заразлявы хочѣ-бъ найстрашнѣйшый недуги кожного часу, въ день и въ ночи, въ морозъ и спеку, въ слѣту и по-году свѣшити до хорыхъ сѣ церковною потѣхою и не смѣе того нѣколи занѣдѣбати, черезъ что не одинъ многонѣднѣйшый священникъ передѣчасно загавъ на холоду могилу, — то маємо въ загалнѣмъ начерку достѣоточный образъ долѣ молодого рускаго сотрудника. Годѣ ту закидувати, што до всего тутъ описаного

стний нейтралитет. Кн. Горчаков числив, що додержуючи вприні пріязни Нмечини, дождеш рівнон отплати зъ еи стороны, коли сего буде Россія потребувати. Однакъ въ томъ сильно завѣся. На берлинскіхъ конгресѣ Нмечина зовсѣмъ не поддержала Россіи; договоръ санъ-стефанскій скасовано, — за то Австрія заняла Боснію и Герцеговину. Рахунокъ кн. Бисмарка выразный и ясный: Австрія потрібна Нмечинѣ противъ змагаючому ся, небезпечному впливови Россіи. Нынѣ, рѣвночасно съ вѣстею о голосніи „зближеніи“ Россіи до Нмечини, чуємо о *подорожи австрійского престолонаслѣдника на балканскій півостровъ*, до Букарешту, Вьграду, Русука, Константинополя. Се-жъ ажъ надно виразне. Кн. Бисмаркъ радо приймає „зближуючу ся“ Россію въ имя сїдльнхъ монархичнхъ интересѣвъ, въ имя интересѣвъ Нмечини супротивъ Франціи; але триумфувати за-про се — не має російска дипломатія нѣ найменшої причини. Войска російскій цофатюцца ѓтъ границі Нмечини, а—Австрія занюцца около утраваленія свого впливу на балканскій півостровѣ. Польшѣ не ѓтбудуютъ, се певно; але и Австрійи волость зъ головы не спаде.

Але Россія займає Мервѣ, посуваєсь до Індіи... Мервѣ!... Просте правило механики учить, що чинъ бѣльшій тягарь причинице до одного кѣща двигала, тымъ тяжше буде другій кѣщець порушити. Чи жъ справдѣ кто думає, що Россія ось-то возьме.. и ѓтбере Англіи черезъ нѣчь еи индіскій посѣлости? Англія добре обезпечилась и буде спокѣбно ожидати, закймъ Россія побудує желѣзницѣ, магасини, дороги, обозы военній. Та и тогда, чи може Россія справдѣ кинуть тамъ, въ туранскій и афганскій пустынѣ, дѣбры та працьсь — своей головній силы, понехуючи зовсѣмъ балканскій півостровѣ, лишаючи свои захѣдно-полуденній провинціи безъ войска? Не Мервѣ и не Індія, а Царгородѣ, се ѓтвѣчна, головна, исторична цѣль Россіи; а ту стоить противъ Россіи и Англіи, и кермована Бисмаркомъ балканска политика Австрій.

Оттакъ намъ представляєсь значеніе послѣднхъ подѣй дипломатичнхъ, значеніе для внутрѣшної и міжнародної европейскої политики. Франція воює въ Топкинѣ, Англія въ Єгиптѣ, — Россія бере Мервѣ, а съ Мервомъ весь тягарь ривализації съ Англією, а Австрія приготавлиє анексію Босніи и Герцеговини... Тымчасомъ опѣкуєсь по своему народами Европы желѣзній канцлеръ, а въ Суданѣ прокламує англійскій генералъ Гордонъ свободу торговлѣ *людскимъ мясомъ*, чорными невольниками. Добрій виглядъ для цивилизації и поступу. А и на се не належить забувати, що чимъ пѣзнѣйшій конфликтъ ривализуючихъ державъ, тымъ бѣльше крови wymagaє.

Мы не бачимо причини для триумфѣвъ..., особливо для Россіи. Либералпа, постуцова политика во внутрѣ, опираєсь на свѣбѣдно розвиваючихся славянскихъ народностяхъ Россіи, котрѣ-бъ въ пѣй могли бачити дѣй-

ству запоруку свободы и лѣшної долѣ, — отсе дорога до еи могучости и славы, се дорога до приєднанія Славянъ, до нейтралізована ворожихъ заходѣвъ.

Воскресеніе чи погребеніе?

IV.

Стрѣбуймо теперъ заглянути до внутра робѣтѣв Змартвухвѣстанцѣвъ.

Попередъ всего мусимо ту приготувитися на необходимый при всякихъ жуитекихъ змаганяхъ дуализмъ мѣжъ словами а интенціями и дѣлами. Видячи, що Русины въ Галичинѣ твердо стоить при уніи, Змартвухвѣстанцѣ поселивши ся у насъ и заложивши за красвѣ грошѣвъ своѣй интернатѣ, узвали конечнымъ на словахъ учинитися горячими прихильниками и зашитниками уніи. „Трудно знайти житє такъ горестне, якъ житє уніи“, — говоривъ д. 17 марта 1883 року начальникъ льѣвскихъ Змартвухвѣстанцѣвъ въ Краковѣ передъ нельможными протекторами и протекторками своего закону. *) „Покутница то за другихъ; и давній, прѣстарій ихъ грѣхъ ѓтплатувати муситъ, и новій змавати трудомъ великимъ, слезами и кровю; подѣйна мучениця, бо и ѓтъ чужихъ и ѓтъ своихъ утерпѣтти мала, ѓтъ ворогѣвъ майже тѣлько, що и ѓтъ тыхъ, котрѣ повинні ѣй служити“. На той самъ темать мавъ сего року кс. Калинка навѣтъ цѣлый публичнй ѓтчитъ, выказуючи и критикуючи поступованье давної Польщѣ съ уніятами. Вспрѣчьмъ бесѣда така стрѣваєсь не у самого Калинка. Щѣ передъ нимъ, въ 1867 и 1868 р. говоривъ въ подѣбѣвѣмъ дусѣ кс. Кайсевичъ, о кѣлько знаємо, два разы, и оба разы въ такихъ случаяхъ, коли мавъ передъ собою Русинѣвъ або проповѣдавъ на руской земли. Такій самъ або й ще яскравѣйшій, дя уніи прихильнй поглядъ выказавъ кс. Калинка и въ своѣмъ першѣмъ справовданю зъ дѣяльности льѣвского интернату, весною 1883 року. Чи жъ диво, що така тактика мусѣла здобути соѣвъ серця деякихъ менше бистроумныхъ Русинѣвъ, що голошена съ такою емѣвою, съ такою ерудицію прихильностю до уніи мусѣла вмовити въ деякихъ Русинѣвъ переконанье, що справдѣ въ патрахъ Змартвухвѣстанцяхъ Русь гайшла „внесаву“ такихъ другѣвъ и поборникѣвъ, якихъ ще нѣколи мѣжъ Поляками не стрѣчала.

Весною минувшого року гостячи въ Подгаеччинѣ, мали мы въ своихъ рукахъ листъ одного зъ льѣвскихъ Змартвухвѣстанцѣвъ до одного священника въ Подгаеччинѣ. Посылаючи адресатови справовданье кс. Калинки, Змартвухвѣстанецъ покликывався именно на тѣ прихильнй для уніи уступы, котрѣ тамъ были помѣщеніи. Отъ бачте, — писавъ ѓнъ, — чи мы вороги Русинѣвъ и уніи, коли нашъ началь-

*) Гл. Х. Kalinka, Schyzma i Unia. Lwów 1883.

никъ такъ говорить и пише! А въ другого боку гляньте на фалшивдѣсть и перфидію Русинѣвъ: зъ разу, скоро мы прійшли сюды, они накинулись на насъ, хочъ не могли же сказати о насъ нѣчього, а нѣъ доброго, а нѣъ злого. Теперъ же, коли мы починаємо выступати за унією, выховуємо своихъ питомцѣвъ по руски и т. д., значить, коли рускимъ газетамъ слѣдувало-бы насъ похвалити, они мовчатъ. Листъ сей не оставя бѣтъ наслѣдкѣвъ: ѓнъ бувъ однимъ зъ тыхъ жерелъ, зъ котрыхъ выплыло знане внесенье о. Дудыкевича о подмогу зъ повѣтовыхъ грошей для тыхъ ратникѣвъ Руси. А мѣжъ тымъ мы бажали бѣ, щобъ ѓтцѣвъ въ Подгаечъ хочъ разъ поглянули своими очима на то, якъ выховуютъ Змартвухвѣстанцѣ рускихъ дѣтѣй въ своѣмъ интернатѣ! Правда, они посылають ихъ до руской гимназії, „позволяютъ“ имъ въ интернатѣ и мѣжъ собою и до патрѣвъ говорити по руски, але въ своѣи стороны стараются имъ выбити зъ головы „руско-журналистичнй переконаня“, говорячи, що „Русины теперъ стоить на похилѣй площіи, ходять по блуднѣй дорожѣ; съ такими переконанями и поглядями, якій ширяѣт рускїя газеты и якї мав бѣльшѣсть Русинѣвъ, не можна вѣйти до царства небесного, де нема нѣъ Русинѣвъ нѣъ Полякѣвъ, а суть тѣлько вѣрнѣй дѣтѣи одной католицкой церкви“. Чи треба додавати, що патры хочъ позволяютъ своимъ питомцямъ по руски молитися и слухати по за интернатомъ руского богослуженя, однакѣвъ ѓтъ себе роздають имъ молитовники польскїя, водять ихъ шо день на богослуженье латинське и ѓтбувають съ ними духовнй конференціи по польски.

Говорячи о роздаваню польскихъ молитовникѣвъ, мы маємо на гацѣвъ весь часъ ажъ до того тыждня. Бо сего тыждня выдали оо. Змартвухвѣстанцѣ руску книжочку, призначену для питомцѣвъ интернату, н. в. „Правила и молитвы брацтва Пресвятой Богородицы ѓвъ замя“. Зъ той книжочки довѣдуємось, що патры зъ питѣмцѣвъ своего интернату зложили братство религіице, котрому, хочъ оно зложено зъ студентѣвъ, не чужій суть и политичнй цѣли. Бо точка 11. „Правилъ“ говорить: „Памятаючи о пѣсланицѣвъ нашего народа, обявлѣномъ намъ устами Намѣстника Христоваго Урбана VIII: „О мои дорогїи Русины, надѣюсь черевъ васъ цѣлый Выхѣдъ навернути“, — хотячи о кѣлько змоги ѓтвѣстѣи сему значьню, що мѣсяцъ пріймемо причастье на наверненье Россіи, котра цѣлый Выхѣдъ тримає въ схимѣвъ“. А въ молитвахъ раннихъ и вечѣрныхъ, пришивныхъ для членѣвъ того братства, говоритѣ: всюды лишь о римско-католицкой церквѣ, — о *греко-католицкомъ обрѣдѣ въ цѣлѣй той книжочкѣ нема а нѣъ разу споминки*. Значить тѣи, що выховуютъ питомцѣвъ, лишають зовсѣмъ на боцѣ тую унію, котрой зашитниками себе передъ рускимъ свѣтомъ величаютъ.

Щѣ впрѣчьмъ тая уніи мае для Змартвухвѣстанцѣвъ? Мы маємо на гацѣвъ весь часъ ажъ до того тыждня. Бо сего тыждня выдали оо. Змартвухвѣстанцѣ руску книжочку, призначену для питомцѣвъ интернату, н. в. „Правила и молитвы брацтва Пресвятой Богородицы ѓвъ замя“. Зъ той книжочки довѣдуємось, що патры зъ питѣмцѣвъ своего интернату зложили братство религіице, котрому, хочъ оно зложено зъ студентѣвъ, не чужій суть и политичнй цѣли. Бо точка 11. „Правилъ“ говорить: „Памятаючи о пѣсланицѣвъ нашего народа, обявлѣномъ намъ устами Намѣстника Христоваго Урбана VIII: „О мои дорогїи Русины, надѣюсь черевъ васъ цѣлый Выхѣдъ навернути“, — хотячи о кѣлько змоги ѓтвѣстѣи сему значьню, що мѣсяцъ пріймемо причастье на наверненье Россіи, котра цѣлый Выхѣдъ тримає въ схимѣвъ“. А въ молитвахъ раннихъ и вечѣрныхъ, пришивныхъ для членѣвъ того братства, говоритѣ: всюды лишь о римско-католицкой церквѣ, — о *греко-католицкомъ обрѣдѣ въ цѣлѣй той книжочкѣ нема а нѣъ разу споминки*. Значить тѣи, що выховуютъ питомцѣвъ, лишають зовсѣмъ на боцѣ тую унію, котрой зашитниками себе передъ рускимъ свѣтомъ величаютъ.

Щѣ впрѣчьмъ тая уніи мае для Змартвухвѣстанцѣвъ? Мы маємо на гацѣвъ весь часъ ажъ до того тыждня. Бо сего тыждня выдали оо. Змартвухвѣстанцѣ руску книжочку, призначену для питомцѣвъ интернату, н. в. „Правила и молитвы брацтва Пресвятой Богородицы ѓвъ замя“. Зъ той книжочки довѣдуємось, що патры зъ питѣмцѣвъ своего интернату зложили братство религіице, котрому, хочъ оно зложено зъ студентѣвъ, не чужій суть и политичнй цѣли. Бо точка 11. „Правилъ“ говорить: „Памятаючи о пѣсланицѣвъ нашего народа, обявлѣномъ намъ устами Намѣстника Христоваго Урбана VIII: „О мои дорогїи Русины, надѣюсь черевъ васъ цѣлый Выхѣдъ навернути“, — хотячи о кѣлько змоги ѓтвѣстѣи сему значьню, що мѣсяцъ пріймемо причастье на наверненье Россіи, котра цѣлый Выхѣдъ тримає въ схимѣвъ“. А въ молитвахъ раннихъ и вечѣрныхъ, пришивныхъ для членѣвъ того братства, говоритѣ: всюды лишь о римско-католицкой церквѣ, — о *греко-католицкомъ обрѣдѣ въ цѣлѣй той книжочкѣ нема а нѣъ разу споминки*. Значить тѣи, що выховуютъ питомцѣвъ, лишають зовсѣмъ на боцѣ тую унію, котрой зашитниками себе передъ рускимъ свѣтомъ величаютъ.

*) Schyzma i Unia, стор. 41—42.

твухвѣстанцѣвъ переважно политичнй цѣли се бачимо и зъ слѣдуючихъ цѣпывѣвъ *Два wieki istnienia Unii wśród nawał sznych niebezpieczeństw, miliony dusz zbawionych przyniosło rozszerzenie cywilizacji europejskiej katolickiej po za Dźwinę i po Dniepr i Polski tam, gdzie ona swoich podstaw rodzinnych nie miała.* *) Але теперъ вже и сего не „не досить ѓтбудувати то, що було...“ востокъ ажъ по Азію має належати до Уніи т. е. взглядно до Польщѣ. До той „будовы“ може бути рукъ за много и не можна на вчасно ихъ приготовувати. „И чи се має бути задача самыхъ Русинѣвъ? О, нѣъ, не стало имъ силы до такъ великого дѣла. Якъ Литву мы занесли колись свѣтло вѣры, при помочи Полякѣвъ станула уніа берстечка и мы то Русинамъ ѓтворили уніа до правдивой церкви, такъ коли Богъ ѓтворить дороги, и на далекой востокъ зане семо вѣру католицку, занести еи мусимо, если хочемо остатись вѣрными давної традїи и наново стаетись тымъ члѣмъ булѣ вѣрнѣй.**)

Намъ здаєсь, що слова тѣ досить говорять самї за себе. Не Русины мають ети унію на вехѣдъ, але Поляки, римо-католики, и конечно, такую унію, якъ они впрѣчьмъ бують. А цѣль того походу буде „ѓтбудованя того, що було“, тѣлько на ширшій ровѣвъ „утраваленье Польщѣ тамъ, де она своихъ димыхъ пѣдставѣ не має“. Въ томъ дусѣ зовсѣмъ зъ свѣтскихъ поглядѣвъ глядѣтъ, прправу уніи и кс. Кайсевичъ, коли р. 1866 пророкѣй екстазѣвъ говоривъ зъ казальницѣвъ льѣвского жуитекого костела: „O grodzkie rozległe się u stóp Karpat, okolony wieńcem górków twoich, patrzysz zarazem ku Bałtyckiemu i Czarnemu morzu i jesteś jakoby kłamrą Wiskowski-Wiślanej i Dniestrzańsko-Dnieprowej doliny. Lwowie ruski, polski zarazem, tyś spojnić ludów bratnich! Dziś stajesz się wielkiem skiem życia narodowego!“ ***) И ту, якъ помысли бачить, проповѣдникъ мае на дуцѣвъ политичну унію Русинѣвъ съ Поляками, пѣдставу политично ѓтбудована Польшѣ.

До такого, а не до иншого дѣла прїитують патры Змартвухвѣстанцѣ подвижники и борцѣвъ въ Галичинѣ зъ Русинѣвъ и Полякѣвъ. (Конецъ буде.)

Звѣздъ археологѣвъ и историкѣвъ

На послѣдній сесїи соймовѣй по бесѣдѣ Болт. Дѣдушничого о потребѣ реставрації мятникѣвъ старинного Галича, окликаючи зѣбъ ученыхъ археологѣвъ и историкѣвъ до Львова, перехована вѣсъхъ рухомыхъ предметѣвъ найнѣвнхъ на просторѣ давного Галича въ музей, котрый мѣгъ-бы може уладитись въ самѣмъ Галичи зѣвѣсно, що соймѣ асигнувавъ на тую цѣль штрѣбну суму. Теперъ доносить „Nowa Reforma“ шо звѣздъ той ѓтбудуєсь въ серию або вернее с. р. Остаточнй речинецъ подадутъ газеты прѣсвы. Звѣздъ подѣлито на чотыри секції, пѣсня на антропологичну, археологичну, археологичную и редьясторичную, артастичну и историчну. Члѣмъ звѣзды можуть пѣсля вшѣдѣв прїити участъ зъ тыхъ секцій або можуть такожъ учать въ кѣлькихъ або и у вѣсъхъ секцій зомъ. Языкомъ выкладовымъ въ ѓтчатъхъ и екусіяхъ буде языкъ польскій або рускій, ѓтвѣдно до бажаня членѣвъ. По подрѣбнѣмъ оштанкѣвъ старожитнхъ у Львовѣ, члѣмъ звѣдъ поѣдуть до Збаража для розобѣдженя поганскихъ кладовища на горѣ Баба, а зъ-ѓтой поѣдуть зарубинецъ, щобъ оглянути и высказати сво гадуку о статуѣ знаной народомъ „Дѣтъ и ба“; зъ ѓтой поѣдуть до Галича, де неутомнѣмъ Шараневичъ веде дальшій розобѣдъ и ѓтравѣе по-разъ новїи фундаменты старинныхъ квей, скитѣвъ и монастирѣвъ отарканского Пляча а середъ розвалинѣвъ ѓтнаходитъ надземнй важнй и замѣтнй памятникъ, якъ камѣннй бы, предметы штуки и т. д.; дальше ѓтвѣдѣтъ Бузюбѣль, де надъ Быстрицею гр. Болт. Дѣдушничий ѓткрылъ выкованнй въ скалѣ хаты, вѣрнѣю поганскїи святинѣ; потому ѓтвѣдають въ свѣтъ розвалинама старинного оштанкѣвъ ѓѣднй села, въ церквахъ, котрыхъ находѣт иконоostasы и иншїи дороцѣннй памятникы ѓтанкѣвка манявского; на послѣдѣкъ оглянутъ Польшично, Бубнѣще и Розгорчѣ.

По поворѣтѣ до Львова розѣбѣнугола заѣзданя и заѣзданя секцій. На заѣзданяхъ будутъ ѓтчитаннй розправы пѣсля программы, трѣба буде розбѣлана вѣсъмъ члѣмамъ. „Nowa“ подає короткїи оглядъ справъ, шо поновнй бѣ ршѣтно на звѣздѣ. И такъ въ секція антропологично поновнй бѣ ршѣтно пытаня етнографичнй народѣвъ жиучихъ въ вѣхѣдѣй Галичи якъ: Русинѣвъ, Полякѣвъ, Орментъ, Гуцулѣвъ

) Schyzma i Unia, стор. 44, 45. *) Dzieła ks. H. Kajsiwicza, t. I.

туду естѣ ѓнъ яко священникъ зъобовязанный; бо се-жъ и самъ ѓнъ признає и мы признаємо се цѣлымъ сердцемъ. Але-жъ мы переконаемъ такожъ о правдѣ слѣвъ великого апостола народѣвъ; „Достоинъ естѣ дѣятель вагородѣ свои“, — и дятого выдаєсь намъ се домаганемъ найвысшої справедливости, щобъ доля той части руского душпаствѣтвѣа хочъ по части користѣйше була обставлена. Доси жалъ сказати, сего не зроблено, и помыса свого нужденного положеня сповняють рускїя сотрудники свои обовязки вѣрно и шциро, вѣдъ взгляду на свое высоке покликанье и въ надѣвъ на красшу будущдѣсть.

Але яка-жъ красша будущдѣсть, яка лучша доля жае руского сотрудника? По довгихъ лѣтахъ найрѣжнороднѣйшихъ недостаткѣвъ, по выдержаныхъ испытахъ конкурсовыхъ для одержаня парохїи, по рѣжнородныхъ просѣбахъ, важаленяхъ и представленяхъ, по численыхъ переносинахъ (на его власнй коштъ) зъ одного краю нашихъ обширныхъ епархїи на другій, ставъ ѓнъ въ кѣнцѣ парохїи, або соѣвъ на горе капеляномъ, и на томъ кѣнчатъ майже безъ выемку — пѣсля тепѣрѣшнхъ формъ — весь его виглядъ и надѣвъ на поправу своего положеня.

Рускїи священникъ мѣгъ-бы впрѣчьмъ при переходѣ въ нову стадїю свои службы, т. е. при ѓбчиѣвъ свои самостѣйной дѣяльности яко парохъ, глядѣтъ на вѣсъ выше показанїи труды и недогоды съ певною радѣстью и удовлетворенемъ въ виду веселої, щасливѣйшої будущини передъ собою. Бо-жъ хотъ свѣдомый вповѣвъ тяжкихъ обовязковъ и ѓтвѣчальности своего уряду и прїймаючи ихъ на себе безъ тревоги, але прѣтывно, съ радѣстью и самопожертвованемъ прїитываючи до дальшихъ

трудѣвъ въ винограднику господнѣмъ, мавъ-бы ѓнъ, по аналогїи съ прочими въ публичнѣй службѣ стоящими мужиками всяке право надѣяться, що ѓтъ теперъ ѓнъ, хотъ и муситъ сповняти тяжкїи обовязкїи, все жъ таки бодай вѣльнй буде ѓтъ журбы о здобутъе найпѣтрѣбнѣйшихъ средствъ до житя, ѓтъ старана о хлѣбъ шѣденнй. Але дарма его надѣя; бо нехай вѣльно намъ буде дальше въ загальнѣмъ начерку представити долю руского парохѣ.

Отъ дня свои каноничной институції удѣляєсь ему дотация рѣчно 315 вр., або девно 86 кр., и то такъ, ще чистый доходъ грунтовъ ерекциѣнальных, доходы зъ правъ епѣтрахїи. зъ находячихся засѣмъ записѣвъ и фундацій ѓтъ той сумы потрѣчуются, зъ чого для него дуже часто выходитъ такїи непѣтъшаючїи результатъ, шо зъ ц. к. касы податковой ѓстає тѣлько маленъку квоту, або, якъ се особливо дѣвѣся по переведеню нового катастру, муситъ ще вычислену пѣсля фасїи надвышку конгруальну ц. к. касѣ податковѣй доплачувати. Дальше буде ще о томъ бесѣда. ту тѣлько поглянемо, якї необходимїи выдатки муситъ гр.-кат. душпаствѣръ зъ той доси на 86 кр. девно установленной дотации обганати.

Яко душпаствѣръ муситъ ѓнъ сповняти утяжливїи обовязки урядовїи и оплачувати полученїи съ ними выдатки, котрѣ на него въ першїи линїи въ далеко бѣльшой мѣрѣ спадають, а щѣбъ запевнити соѣвъ прокормленье, муситъ заниматься господаркою на грунтахъ ерекциѣнальных, зложеныхъ майже безъ выемку зъ далеко ровниненыхъ парцель, такъ що се одно вже способне аруйнувати силы одного чѣловѣка. До того муситъ ѓнъ зъ свои конгруы здобувати соѣвъ средства для дальшого образованя, коли не хочѣ здѣтъ, муситъ держа-

ти якусь газету, предплатувати часопись епархїальну або платити складку на печатанье курендѣ, рѣжнїи такыя за ѓбсаду и податки — бодай посереднй, припадаючи на него частину кошѣвъ друку епархїального шематизму; дальше до епархїального вдовичѣ-сиротинского вкладку розвѣрно до закупнй конгруы дуже значучу; въ кѣнцѣ муситъ зъ власной кишнѣй оплачувати ажъ до певной, ровнѣрно значучої высокои репарации парохїального помещканя и будынкѣвъ экономичныхъ, поносити самъ парохїальнй выдатки канцелярїиннй и зложенїи на него урядомъ чинности та кореспонденци и многїи иншїи подѣбнй выдатки, котрѣ, поздинокѣ взятїи, можуть выдаватися невзначучими, але взятїи равномъ стоить въ дуже непѣтъшнѣй не рѣзѣрмѣности до его системизованной дотации.

Додаймо ще до того, шо священникъ не може усунутися ѓтъ жадной складки на цѣли церковнїи, шкѣльнїи и гуманитарнїи, шо дверѣ его завсѣгды обягає убожина, котрой ѓнъ яко учитель любви и милосердїи не може ѓтпривити съ порожными руками; шо въ кѣнцѣ яко ѓтець родины муситъ дѣбати о выхованье своихъ дѣтѣй при тепѣрѣшнѣй дорожинѣ вѣсъхъ средствъ до житя, — то маємо достаточно ѓчѣркненнй образъ руского священника. Не числячи вже того, шо всяка надѣя на лѣшну будущдѣсть естѣ для него замкнена, и не може ѓнъ а нѣъ о томъ думать, шо по довголѣтнѣй службѣвъ буде мѣгъ мати выгоды потрібнїи для пѣддѣшного вѣску, а нѣъ такожъ о томъ, шо вѣразѣ недуги ѓнъ и его родина будутъ мати ва шо справѣдати лѣкаря або удачїи для выадоревленя до климатичныхъ або иншихъ удѣровляющихъ мѣщѣ.

Жидовъ и Цыгановъ; ихъ звычаи, обычаи, обряды, пѣсни и ноша; все то повинно бути предметомъ росслѣдовъ. Дальше признаки краинологичной (чашковъ) народу руского въ порбананю зъ Мазурами и другими народами, якъ также съ чашками добутыми зъ гробовъ и кладовашъ передь-историчныхъ. Въ секци археологично-передь-историчной мали бы росслѣдувати вѣдомости о памятникахъ зъ первѣтнихъ часовъ, акы находятя зъ вѣхъ Галичній и котры зъ нихъ мають значенье митологичне. Повинны отже опи-сувати докладно гробы камбній-скряковъ, курганы, могилы и кладоваша. Занймаюче также было бы росслѣдженье торговлѣ жителѣв наднѣ-стриянокъ съ Греками и Римлянами и якъ да-леко сагали граници римскихъ провинцй. „Now. Ref.“ подае ще много иншихъ предметовъ, котрыми повиненъ бы зъязъ занятыя, але по на-шѣй думцѣ на росслѣдженъе такихъ прѣрожныхъ пытанъ и предметовъ треба бы що-найменше де-сятки лѣтъ и не лишъ зъязъ людей збираючихъ-оя олучаю, але постѣйного товариства, а въ нѣмъ живого руху и широй працѣ.

Переглядъ часописей.

Въ нынѣшней добѣ Немезисъ исторична швидко ходить, и дѣткившы хлоповъ египтескою лязво банку селянского, она рѣвночасно дотыкае и панѣвъ крахомъ збѣжевымъ. „Крахъ той — пше вчерашна „Nowa Reforma“ — немалыхъ розмѣровъ упавъ теперь на домыт поважне число нашихъ большыхъ посѣдателѣв. По оумныхъ доведѣдахъ 1866 и 1873 рр. щезла була на якѣсь часть погубна манія gry биржевой, въ котрой бажанье швидко збогаченя безъ нѣякой працѣ такъ много маектѣвъ допрываджуе до ру-ины. Теперь тая манія ѣтъла на-ново поѣт ин-шою формою, — и ѣтъ рау, зазначила овѣй слѣдъ тяжкимъ крахомъ. Не на пацерахъ биржевыхъ, але на збѣжю въ цѣляхъ спекуляцйныхъ фан-тивно закупуванѣм, дуже много обывателѣв по-несло колосальнй страты, грозячъ въ многыхъ слу-чаяхъ руиною цѣлькы маектностей. Надѣя скорого вхопленя значныхъ зысковъ поухнула многыхъ обывателѣв до такой неприродной спекуляци, что тѣ, котры суть головными продуцентами пше-ницѣ, почали закупувати ея въ дуже значныхъ роз-мѣрахъ по 10 до 20 тысячъ кѣрцѣвъ, ѣтъ кого? — ѣтъ тыхъ, котры оуть головными ея скупищиками. Розумѣеоя, що не була се реальна куѣвля, але проста гра на диференци. Швидше нѣжъ надѣваноя загорнуты зыски, прѣйшло страшне разочарованя. Цѣна пшеницѣ разъ-въ-разъ спадала, — треба було покрывати рѣжницѣ, — и стратилося кѣлька (добрыхъ кѣлька, бо о около 25! Ред.) милѣоновъ на заханъе кишешъ вѣденскихъ „спекулянтѣвъ“. Очеидна рѣчь, що не тѣлько межы хлопами, але и межы панами нашими теперь плачь и скрежетъ зубѣвъ. Що катастрофа паньска не вильне на у-лекшенье катастрофы хлопской, але протывно, зробить ея о кѣлька можности ще страшнѣшою, се рѣчь очеидна. Такъ и здаея, що мы стоимъ въ передодни ще большого крушеня, котрого фѣ-лѣ многыхъ и многыхъ пожрутъ на вѣки.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Президентъ палаты посольской дръ Смолька) окликавъ на вчера конференцию начальникѣвъ кѣдобѣвъ, на котрой має бути уложена програма дальшихъ працъ парламентарныхъ. Послея инфор-маци „N. fr. Prgesse“, конференция буде мати за-дачу лишъ ратификувати переговоры, котры въ послѣднихъ дняхъ мали мѣсце межы правитель-ствомъ а правяцею.

(Дштане подѣлу Чехъ) отае зновь на поряд-ку дневномъ прѣлюдно дискусию. Симъ разомъ поѣднѣвъ его звѣстний провѣдиръ чехскихъ нѣм-цѣвъ-либералѣвъ дръ Шмейкаль, котрый прѣ-хавши сими днями до Вѣдны, чтобы поипрати проектъ будовы пильзенской желѣзницѣ, державъ съ овыми товаришами политичными конференцию, доказуючи конечность абстиненциной политики и административного подѣлу Чехи. Поки-що вер-нуеоя Шмейкаль до Праги, а зъ ѣтъмъ послея нарады съ мужами довѣрѣи має прѣйхати въ дру-ге до Вѣдны, чтобы тѣ сыравы наконецно порѣ-шити. Въ якѣмъ дусѣ выпадѣ ухвала нѣмецкихъ провѣдирѣвъ, годъ въ виду опозици, (котра вже давнѣше подносилая прѣтивъ сихъ проектѣвъ) предвидѣти на каждый случай однаковъ замѣтно се, що головный начальникъ нѣмецко-либерального стороништва дръ Герботъ самъ выпрациуавъ проектъ подѣлу, котрый поручено до розгляду и оцѣненя спеціальному комитетову, избраному на конференци въ Празѣ.

(Угорскій министръ скрбу) о котрого по-дорожи до Вѣдны мы доносили, державъ конфе-ренцию съ гр. Кальнякимъ, министромъ Калаея и шефомъ секционныхъ Сеченѣмъ въ справѣ будовы желѣзныхъ дорѣгъ въ Босни и Герцего-винѣ. Архивка Рудольфа прооявъ ѣтъ прѣняты

протекторатъ надъ выставою угорскою. Наслѣ-дникъ престола заявивъ, що охотно принимае протекторатъ и розкытувавъ про деталѣ выставы. Съ подорожею министр Санапи жажутъ впрѣчѣмъ ще одну дуже важну справу, имено справу конверзи угорской ренты; о скѣлько одна-ковъ та поголока правданя не можна на разѣ сконстатувати, а гдѣкы поважнй газеты заявля-ютъ, що въ часѣ послѣднего пробывал Санапого въ Вѣднѣ ѣтъ съ нѣкими не трактуавъ про конверзию и замѣчаютъ, что найважнѣшою спра-вою, що спонукала угорского министр а окарбу прѣйхати до Вѣдны було предложенье бюджету ухваленого парламентомъ до цѣсарока саняци.

(Депутация чешскихъ 15 предъискихъ громадъ Влоны) була сими днями на авдиенци у цѣсара, чтобы поипрати справу ополученя сѣксе громадъ (Vogorte) съ Вѣднемъ. Цѣсаръ прѣнявъ депутацию дуже прѣвѣтно и обѣщавъ вручене ему пропамятне письмо ѣтдати правительству до прѣ-хильного залагоджѣня. Президентъ министрѣвъ гр. Таaffe, до котрого ѣтдѣлаа депутация, заявивъ, що уважае желанье депутации зовѣмъ природнымъ и выразивъ прѣвѣдченье, що тая справа буде чи скорше чи ѣтънѣше порѣшена въ дусѣ ополученя. Поки се наступатъ, треба че-розобрати пытанье интересѣвъ и знайти способъ ѣтшкдованя одиначъ, котры черезъ ополученье паразитовъ на страты. Справу ополученя обѣщавъ поипрати также намѣстникъ, заявивъ однаковъ, що передѣвѣтя, наколи бажанть ополученя съ Вѣднемъ, мусѣтъ памятати о томъ, що ихъ че-кають великы обываки такъ въ ѣтношеню културномъ якъ и санитарномъ, позаякъ въ Вѣднѣ, въ томъ направленю дуже много робятя.

(Хорватска управа краевъ) працѣе теперь надъ уложеньемъ бюджета, а працѣ ея мають бути уложенъи на другй тыждень и будутъ пред-ложены угорскому правительству. Оттакъ коли краевый бюджетъ получитъ санкцию цѣсара, прѣ-де ѣтъ подѣ обряды сойма. Коли соймъ буде скликаный, дефинитивно ще не знати и пытанье се має рѣштитися въ Пештѣ, куда выбиреся въ першихъ дняхъ марта Князь-Герцварп. На по-рядокъ дневной маючогося збрата хорватского сойма прѣйдуть кромѣ бюджета предложѣня зако-новъ въ справѣ жандармерѣи, въ справѣ увѣльненя громадъ ѣтъ администраци податковъ и выбѣръ депутаций регионялярно.

(Репрезентация чешскихъ жидѣвъ) выслала до министра просвѣты петицию, въ котрой вказуе на потребу урегулѣваня жидѣвскихъ громадъ вѣ-роисповѣднихъ и просить о выданѣ ѣтповѣдного закона. Жиды подписаны на петицию нагадуоютъ, що правительство вже передъ кѣлькома роками мало выпрациуавати такий законъ и просять, чтобы проектъ сего закона мѣгъ якъ найскорше прѣйти до рады державной. Жидѣвскы громадѣ вѣроиспо-вѣднй, сказано въ петицию позбавленя всякой правовой помочи и не можуть своихъ членѣвъ принудити до плачѣня податковъ на цѣли вѣро исповѣднй; судовой власти не узнають въ проце-сахъ повномочий тепѣршнихъ жидѣвскихъ вѣро-исповѣдныхъ начальствѣ, а власти политичной до-жидаютъ выданя нового закона, не хочуть бра-тѣися до конституваня вѣроисповѣднихъ жидѣв-скихъ громадъ.

ЗАГРАНИЦЯ.

Нѣмеччина. „Voss. Ztg.“ доносить, що по поводу ѣткликаня руссйскихъ войскъ зъ Царства Польского и Литвы и зъ стороны Нѣмеччины вѣхѣтна границя ея не буде такъ обсаджена, якъ се було назначено. Крѣпости однаковъ якъ: Королевецъ, Торунъ и Познанъ суть того рода, що вымагають конче сильнѣшой залогы, якъ була до тепѣрь; такъ само вымагають также и великй стадяны якъ королевскы такъ и прыватнй на Лятвѣ и Мазовщицѣ, чтобы границя на всякй случай була сильнѣше обсаджена, бо межы Королевецѣмъ а Торунемъ еть она зовѣмъ не обез-печена, позаякъ тамъ не ма жадной залогы. — Нѣмецкы газеты доносятъ, що колишнй архиепископъ колонскй Мельхеръ перестерѣгавъ своего часу лауу въ своемъ справозданню передъ Гоге-целерами, „бо они были завѣгда воротами церк-вы“. Се дойшло до вѣдомости правительства и архиеп Мельхеръ, якъ звѣстно, бувъ прогнаный. Ультрамонтаны нѣмецкы дивуются тепѣрь, якимъ способомъ се высказанье могло дойти до вѣдомо-сти правительства, бо трудно допустить, чтобы котрыи зъ кардиналовъ здрадивъ тайны карди-нальского колегиумъ. Якъ бы оно не было, кажутъ ультрамонтаны, се ще нѣякъ не еть при-чиною, чтобы прогнати епископа, котрый высту-паетъ съ острю критикою прѣтивъ правительства. — Д. 27 с. м. прѣймавъ нѣмецкй цѣсаръ торже-ственно руссйску депутацию подѣ проводомъ великого князя Михаила. Великй князь промовявъ до цѣсара, а потому вручивъ ему власноручне письмо царя и маршалоку будаву съ брилантами. Полковникъ калугского полка зновь вручивъ цѣ-саревѣ памятковый медаль въ видѣ георгиевского ордѣра. — Вѣсть, будьтобы американской прѣд-ставитель Саргентъ малъ бути ѣткликаный, доси ще не справдилася. Въ справѣ передача сибѣчута по поводу смерти Ласкера ѣтъ дѣлавъ по наказу своего правительства и оно вдоволѣе также его поступованьемъ въ справѣ митового спору. Нѣ-мецкы офидиозы все агитуютъ прѣтивъ Саргента и доказуютъ, що то ѣтъ бувъ тымъ, котрый на-клонивъ свое правительство до высланы такого сибѣчута а то зъ той причины, що Ласкеръ своего часу стававъ по сторони Сполученыхъ Державъ въ митовѣмъ спорѣ, ѣтносячѣмъ имено до пере-возу овняны.

Англия. Феняне зачинають зновь давати звѣстку о собѣ динамитомъ. На двѣрци желѣзницѣ Виктори наступивъ 25 с. м. сильный выбухъ, наослѣдокъ котрого двухъ людей збостало поране-ныхъ и дахъ будынку вылетѣвъ въ воздухъ. Выбухъ наступивъ въ зыкалоу прѣзначѣномъ на па-кужки. Урядникъ пакужиковый зѣзнавъ, що того дня вечеромъ прѣйшовъ до него якѣсь человекъ и ѣтдавъ ему малу але дуже тяжку опарку въ перехованя. Около 10 годяны почувъ ѣтъ якѣсь шелестъ въ пакужиковой комнатѣ подобный до хо-дѣня годяника, але не звертавъ на то великой уваги. Выбухъ нарѣвивъ значной шкоды. — Въ Лондонѣ розѣйшлася поголока, что английской вой-ска подѣ командою ген. Грагама въ Суданѣ зѣ-стали побѣты. Вѣсть ся зробила въ Лондонѣ ве-ликой перенолохѣ. Що поража Англичанъ може бути дуже правдоподобно, о томъ не можна сумнѣватися; мусимо однаковъ чекати оправдѣня вѣсты.

Италия. Недавно розѣйшлася була поголо-ска, що кардиналъ Ледоховскй именованый субъ-урбикальнымъ епископомъ въ Римѣ а тымъ са-мымъ, що познаньске епископство опорожнено. Теперь показуея, что вѣсть ся о стѣлько прѣд-вчасною, що именованье кард. Ледоховского субъ-урбикальнымъ епископомъ Палестрины ще не на-стучило, бо Пруссы хотять ѣтдати познаньске епископство нѣмецкымъ епископомъ, а папа хоче узгляднати бажаня Поляковъ и ѣтдати его польскимъ пралатомъ.

Египетъ. Ген. Грагамъ пустился во вто-рой съ 4300 войска въ похѣлъ зъ Трианкитату до Эль-Тебъ, що лежить въ половинѣ дорожи до Токара. Тамъ має находитися вже неирѣтель въ силѣ 3500 людей — послея иншихъ въ два разы такъ великой силѣ. Чотыри малѣ ѣтъ Трианкитату взяли Англичане крѣпость, что выставивъ бувъ ще Банкеръ-паша. Неирѣтель розѣбѣго на вѣй сто-роны. Грагамъ лшавъ въ крѣпости залогу въ силѣ 1000 людей, а самъ пустился въ четверть дальше; ѣтъ думаетъ, что подѣ Эль-Тебъ прѣйде до завзятой борбы. Неирѣтель здаеся бути дуже во-енного духа. Въ табѣрѣ Османа Дигми до дѣнь молятея, чтобы богъ пославъ имъ ще больше ве-ѣрныхъ на зарѣвъ. Залогъ въ Харгумѣ почала вже уступати; на розказъ Гордона вышло уже зъ ѣтъ минушой суботы 2000 людей до Бер-беру — понизивши впередъ вѣй запасы, славивши папери и загвоздивши арматы. Въ Александриѣ прѣготовуютъ провингъ для 10000 людей окупа-цйного войска на цѣлыи рѣкъ.

Норвегия. Перша часть процесу норвег-скихъ министрѣвъ вже закончилася; министръ Сельмеръ засужденый на зложенье зъ уряду и на грошеву кару въ высѣтѣ 18225¼ коронъ (=9112 зр.), зъ котрой 15000 прѣпадае для обвинятеля. Процессъ сей розпочався, якъ звѣстно, минушого року 24 цѣвѣтня, коли норвегскй одельстигъ (обрадуоуча палата въ Норвегии) постановила 53 голосоми прѣтивъ 32 обвиняти вѣхъ норвегскихъ министрѣвъ. Опираючись на стати основныхъ державныхъ законѣвъ, котра каже, что еть обо-вязкомъ каждого министра выступити цѣлоу спѣ-лю передъ королевемъ съ прѣдоставленьемъ, коли сей намѣрѣе постановити якѣсь законъ, що або не годится съ духомъ основныхъ законѣвъ або просто еть для державы шкѣдливый и не безвѣдчый и вписати овою думку до протоколу, — ѣбжалувала она вѣхъ министрѣвъ о слѣдующй три точки: 1) Министры дораждували королевѣ, чтобы ѣтъ не санкционувать постано-вленые стортингу зъ 1880 р., котрый жадавъ, чтобы члены правительства были присутнй при розправахъ стортингу и тымъ самымъ ѣтказавъ се-му постановленю законного значеня; 2) они яко правительство не хотѣли выплатити сумы прѣзначеной стортингомъ для подмоги „товари-ствамъ народного оруженя“; 3) они припоручали королевѣ затвердити лишь по части постановленье стортингу ѣтносячѣе до организаци управы желѣзницы и зовѣмъ не увзгляднати бажаня стортингу що до выбранныхъ нимъ членѣвъ управы. — Вся королевска родина перебуває теперь въ Хри-стианѣ. Король жадавъ, чтобы и наследникъ престола прѣйхавъ до норвегской столицѣ и звѣвъ участь въ засѣданяхъ рады державной, на ко-трыхъ мають розбиратися важнй постановленя що до внутрѣшного политичного положѣня въ Нор-вегии. Въ Швеции управляетъ тымъ часомъ держ. совѣтникъ Ловѣнь.

НОВИНКИ.

— Вечеръ въ память XXIII роковинъ смерти Тараса Шевченя ѣтбудеоя въ великой сали „Народного Дому“ въ понѣдѣлокъ, дня 10 л. марта. Родимѣ нашй зъ провинци, котры бажанть прѣбывати на той вечерѣ до Львова, звольте письменно зголо-ситися до комитету по билету (бесплатнй) най-дальше до 8 марта, ул. Скарбѣкова, ч. 2. — ѣтъ комитету товариствъ „Просвѣта“, „им. Шевчен-ка“, „Руска Бесѣда“ и „Академ. Братство“.

— Академичный сенатъ львоского университету пере-сдавъ черезъ ректоратъ семинариѣ питомцамъ П-го року слѣдующе рѣшенье на прѣтестъ ихъ внесенный прѣтивъ выклада педагогии въ языцѣ польскомъ: „Рѣшаючи поданье зъ дня 15 падо-листа 1883, внесенне до сенату академичного, за-вѣдомляеся Панѣвъ слухачѣвъ видѣлу богослов-ского, котры тое поданье внесли, что розпорядже-вье комисиѣ профессорѣвъ видѣлу богословского и котрымъ педагогаа має бути выкладана, еть узасѣднене въ приписяхъ обязую-щихъ. Власти академичный возьмутъ однакъ подѣ розвагу тое, чи на будучй рѣкъ не далѣе о-бы (!) урядити выклады о педагогии въ языцѣ

рускомъ по-при (!) выкладатъ въ языцѣ поль-скомъ. — ѣтъ ц. к. Сенату академичного дня 18 лютого 1884.

— Громдныя выступленя цѣлого первого року питом-цѣвъ съ дух. семинариѣ выкликло въ цѣлѣмъ Льво-вѣ, а спѣдственомъ также и на провинци вели-ке впечатлѣнье. Еть се фактъ доси небувалый... Обязаньомъ нашимъ еть про то розказати по-правдѣ и sine ira et studio причину и цѣлыи хѣдъ того оумного факту. ѣтъ давнѣ-давня бувъ звы-чай въ семинариѣ, что питомцѣ П-го року пере-биралися въ маски и съ музыкою проводили пи-томцѣвъ I-го року „до ѣбты“ выпраивючи ихъ на першй курсовый пошты. Такъ було и сего року, лишь съ тою ѣтмѣною, что роль масокъ прѣнявъ на себе I-шй рѣкъ выпраивающаго пи-томцѣвъ П-го року. Прѣтивъ тыхъ проводѣвъ вышовъ бувъ заказъ ректорату, але, якъ кажутъ, за пѣзно, бо и не дойшовъ до вѣдомости тыхъ, котры перебиралися. Маски вышли въ ѣтънѣмъ часѣ на коридоръ. Множество питомцѣвъ окру-жило ихъ. Акты той ѣтбувалыя ослѣднѣше, актъ що року. Въ товнѣ питомцѣвъ зъязвѣея о. дръ Мѣльницкй, котрого замаскованый може и не роз-пѣзнали. Однѣмъ зъ масокъ, прѣвербаный за пѣсара, зробивъ гестъ, немовъ-то ѣтъ о. Мѣльницкого за-писуе. Зневага однакъ якимъ-небудь словомъ не могло бути, бо маски не говорятъ. Не було та-ковъ намѣру зневажити дра М—ого, бо ѣтъ масъ у питомцѣвъ загалую симпатю. Дръ М—ий однакъ почувъ тымъ оскорбленымъ и подавъ „на ѣтклякѣ“ питомця Миговича, будучи прѣвѣд-ченымъ, что то ѣтъ бувъ „писаремъ“. На другй день, 27 лютого, рано выключено п. Миговича. Питомцѣ первого року выголѣли депутацию до дра М—ого и до о. ректора упевняючи ихъ, что п. Миговичъ еть невиннымъ. Дръ М., котрого питомцѣ торжественно прѣспросили, прѣвѣдчивою о томъ и навѣтъ заявивъ о. ректору, что „тра-титъ моральне прѣкорѣнанье, чи се бувъ п. Миг-овичъ“, але о. ректоръ, мимо того, что навѣтъ зго-досвоивъ самъ дѣйсный виновникъ, не хотѣвъ помиловати выключеного. Межы питомцями вы-родилось прѣвѣдченье, що о. ректоръ сплюне се лишъ зъ жалю на Миговича за те, что ѣтъ жа-дуваея прѣдѣ о. ректоромъ на харчъ семинар-ской и демонструавъ ему хробаки въ фасыи. Вѣй ѣтъе питомцѣ солидарно явилися прѣдѣ о. ре-ктора и просили о ѣтдѣто, завѣряючи, что Миг-овичъ не виненъ. О. ректоръ оказавъ на те: „Я чувъ тое зъ устъ питомця, на котрого може за-тѣися“. Питомцѣ поручили чѣстою, що Миг-овичъ не виненъ. О. ректоръ оказавъ: „Я вамъ вѣмъ не вѣрю...“ Та слова ѣтзоружили пи-томцѣвъ. Они заявивъ, что выступаютъ. О. ре-кторъ сказавъ на те: „Я васъ не держу, ѣт-дайте рѣчь... я буду за оцадженѣ грошѣ спѣ-кою будувати семинарь...“ Питомцѣ ѣтдали рѣчи и вышли за браму. Деякимъ полишивъ о. ректоръ бурнусо, задержавши на ѣтъмъ у себе ихъ ѣтдѣто. — Въ четверть, 28 лютого ве-черомъ, о. ректоръ завѣзвавъ „дуктора“ и заявивъ ему, что заразъ прѣйме назадъ вѣхъ выступи-вшихъ, бо переконался о невинности п. Миговича, тѣлько якъ питомцѣ нехай ѣтключуть то, что було писано въ русскихъ и польскихъ часописахъ. За-дѣ пѣзно поры (9 год.) дукторъ не мѣгъ о томъ повѣдомити выступившихъ. — Въ пятницю, 29 лютого, прѣйхавъ зѣ поручѣня п. намѣстника комюаръ полицѣи, п. Мареяновскй до семинариѣ, запросивъ о. ректора на авдиенцию до намѣстника, а съ питомцями розговарювавъ дуже подрѣбно и довго; оглядѣвъ также кухню семинароку, зѣ ѣтъки вышовъ нѣ дуже вдоволѣный. ѣтъ питом-цѣвъ дознаво такъ, что выключеннй нечуютъ ще поки что въ семинариѣ на голыхъ матрацахъ, а ѣду ѣтсутствуютъ имъ по черѣ питомцѣв прѣчихъ роковъ. Въ початкахъ о. ректоръ думавъ, что голодомъ и холодомъ спонукае ѣтсециѣновѣ до упокореня, а по-при томъ велѣвъ коматы I-шого року заповновити иншими питомцами и ѣбрати на магазинъ, въ кѣнцы заявивъ, что ѣтсециѣновѣ будѣ терѣйти лишъ до недѣлѣ, 2 го марта. Соли-ѣ же котрыи важнѣше перебувати въ семинариѣ, то уже полициѣтовъ... Зъ ов. Юра доси ѣтъто въ се дѣло не вглядѣе. Въ четверть була конисторска сесѣя, але сего дѣла о. ректоръ навѣтъ не ѣтдѣлъ. Въ пятницю вечеромъ бувъ зновь дукторъ зъ о. ректора. О скѣлько мѣгъ зъ бесѣды о. ректора вымѣркувати, ѣтъ конче хоче до того допрывадити, чтобы бувъ розчиозный но-вый конкурсъ и вѣй на-ново подавалося. — Се-годня, въ субѣту, иде депутация питомцѣвъ I-шого року на авдиенцию до Прѣосв. епископа и до п. намѣстника. — Прѣдоставивши цѣла дѣло вповнѣ ѣтклякѣ, мы ѣтъ себе зновь звертае-мось до компетентныхъ властей, чтобы его порѣ-шили чымъ скорше, лагѣдно и по справедливости, бо, якъ мы понѣформованнй, солидарность пи-том-цѣвъ выступившихъ нѣ троха не ослабае, а на-вѣтъ, что важнѣше, розширюея видимо и на прочй роки.

— Видѣлъ „Рускии Бесѣды“ уконтитуувався въ той оспособѣ, что головою избравъ и на сей рѣкъ дра Корнила Сушкевича, найстаршого и наибѣль-ше для „Руской Бесѣды“ заслуженого члена, кѣльканайцѣлѣтного видѣлового а ѣтъ смерти бл. п. сов. Сроковского прѣвѣдника товариства; заступникомъ головы выбравъ видѣлъ дра Юлѣ-яна Целевича; секретаремъ дра Костя Левицкого; господаремъ о. Касоияна Кунецкого, а рефератъ дѣлъ театральныхъ поручавъ видѣлъ проф. Григ. Цеглинскому.

(+) Колонизация Мазурѣвъ на Руси була — якъ доказуе о. Стефанъ Качала — не ѣтъ нынѣ од-ною точкою въ програмѣ панѣвъ Ляхѣвъ для поль-щени Руси. Они думаютъ, что засѣвшаи Русъ Ма-зурами — скорше ея спольщатъ... Якѣсь вже часть про колонизацию Руси Мазурами не було

чуть, аж ось вь последних лѣтахъ начали та-
 кий Стояловскій вабити продинокихъ мазурукыхъ се-
 лянъ до воедѣна Галичины, оподѣла и другій
 польскій конояди на рукобій земли почали прона-
 гувати тую думку, огодолувантс вь газетахъ
 посередниками, и т. п., а на конецъ пошли за
 коноздими и дѣдичь польскій. Стояловскому та
 другимъ коноздамъ иде вь першій линіи о тоє,
 чтобы на Русъ было больше костеловъ побѣчъ
 церквей, а панамъ зновъ иде о интересъ, бо якъ
 показуєтс, отъ хлопѣвъ мазурукыхъ можна больше
 дѣлати, якъ отъ жида, — однимъ же и другимъ
 вь дальшій линіи иде о тоє, чтобы польщити
 Русь. И то треба зважити, що коли дѣдичъ оса-
 дити на своихъ грунтахъ Мазурѣвъ, то виріальнй
 голосы будутъ по сторонѣ польского кандидата...
 Мы вже доносили, що дѣдичъ Голоскова коло О-
 тынѣ законодизувавъ свою посылѣсть Мазурами
 зъ подѣ Рышова. „Gaz. Nar.“ доносиѣтъ, що тин
 Мазуры прибули вже на мѣсце, колонію свою на-
 звали „Dobra Wola“ и 20 л. лютого при выстрѣ-
 лахъ зъ мездѣровъ и спѣвахъ прибули першій
 разъ до костела вь Отынѣ подѣ проводомъ п.
 Добровольского. Колонизація Голоскова Мазурами
 не естъ однакъ единичнымъ случаемъ. Пишутъ
 намъ зъ Калушины, що Мазуры мають вь калу-
 скомъ повѣтъ выкупити, чи вже и выкупили до-
 бра Томашѣвъ и роздѣлѣти на колькадесятъ ро-
 динъ; прибуде панамъ Ляхамъ колькадесятъ голо-
 сѣвъ виріальныхъ вь чисто рускомъ повѣтъ...
 Здаєтс, що и „Towarzystwo gospodarcze“ за-
 помагає мазуруку колонизацію... И „kółka rolni-
 cze“, що зъ Мазурщины поволѣ переходатъ на
 Русь (а до завязуваня котрыхъ пускаѣтъ также
 деякй неслѣдѣть ихъ цѣлей рускй священникъ)
 также тутъ будутъ дуже помѣчнй... Звернемо
 ще увагу и на тоє, що товариства задатковй на
 Русъ дѣстали „Wink von Oben“ окупувати лѣ-
 ствы заставнй рустикального банку и при лица-
 тацѣхъ грунты селянскыя набувати, — може бу-
 ть, що также на тсе, чтобы Мазурамъ потому
 отступати... Супротивъ того гребѣ нашѣй интелли-
 генці быстрымъ окомъ слѣдити хѣтъ рѣчей и
 воєны силами дѣлати про те, чтобы нашъ народъ,
 ляхвою и пропинацією доведеный до нужды, не
 буть зовсѣмъ опущеный, безъ порады и помочи...
 Народъ нашъ — то одна опора наша. Дбаймо жь
 про его добро, ругаймо его вь кожѣй нуждѣ и
 бѣдѣ, бо пропинація про него дѣлати не буде;
 высавши зъ него все, вышле его до Америки, а
 на его мѣсце сprovedитъ Мазура, не то зъ подѣ
 Рышова, але навѣтъ зъ Америка!...
 — Вечерницѣ съ танцами устроєнй 12 (24) люто-
 го вь комнатахъ „Руской Бесѣды“ вь Тернополи
 удале дуже добре. Уже бо саме теперь 20 лѣтъ
 минуло, коли вь Тернополи отбувае першій рус-
 ский балъ (вь новинахъ „Дѣла“ Ч. 16 хбно было
 подало, що „Руска Бесѣда“ устроєе першій рус.
 балъ), отже по такѣй довгѣй павѣтѣ почувѣ пробу-
 джена зъ дрѣмоты Подѣльска Русь потребує това-
 риской забавы. Комитетъ доложивъ всакои дѣ-
 лѣсти, щобъ гостѣ были вновѣй задоволенй. Хо-
 рошій комитетъ „Руской Бесѣды“ были гарно у-
 крашеній трудомъ и заходомъ п. Т. Стахевича, за
 що належито ему прилюдне признание. На ве-
 черницѣ явилосъ до 100 особѣ, вь значной части
 зъ окрестности, а навѣтъ зѣ Львова насѣлили нашй
 патриотичнй академики, за що имъ щере спасибо.
 Стрѣбъ были хорошій, хочъ не видно было
 збытку. Особливу увагу звернули на себе и дуже
 сподобались народно рускй костюмы, вь котрыхъ
 выступили три красавицѣ, а пѣсла того обѣщали
 и иншй панны та и мужыны выступити на слѣ-
 дующихъ вечерницѣхъ вь народныхъ одежахъ. А
 що наймилѣйше робило враженье, се чисто-рускй
 характеръ вечерницѣ. Всѣ розмавлѣли нашою ро-
 дною мовою, а навѣтъ пп. офицеры и деякй По-
 ляки, прибувши на сей вечеръ, ушанували руко-
 хату и вели розмову рускимъ языкомъ. Танцами,
 котрй почались нашою коломыйкою, проводили
 знаменито пп. Лысакъ и Р. Вацаньскій (позаякъ
 рѣвночасно танцювалосъ вь двохъ саяхъ). Заба-
 ва была дуже оживлена и закончилась по 6-ѣй
 год. рано, а всѣ гостѣ розѣшлись домоувъ съ ве-
 ликимъ удовлетвореньемъ и одушевленьемъ. Теперь
 воѣ зрозумѣли, яку вагу вь суспѣльнѣмъ и това-
 рискомъ житю має такій осередокъ якъ „Руска
 Бесѣда“ и познали, що кожѣй подѣльскій Русиянъ
 повинне еи пощирати и поддерживать. О скѣль-
 ко нашй информация сягають, выльнуло brutto
 надѣ 100 зр. а. в. зъ вечерницѣ, зъ чего приїде
 якйосъ хосенъ вь товариства, требующого ще
 вь починкахъ значнѣйшой помѣги.
 — Голосна справа Ветливьна закончилась вь той
 оспособѣ, що делегатъ выдѣлу краєвого п. Ми-
 хальчевскій натиснувъ на громаду, чтобы зложи-
 ла гр. Конарского 387-88 зр. а. в. титуломъ ко-
 штѣвъ процесу, а на гр. Конарского, чтобы звер-
 нувъ громадѣ 219 морговѣ лѣса, котрй купивъ
 за 60 крейцарѣвъ. Якъ свѣдѣчатъ копія докумен-
 товъ, якй масмо передъ собою, п. Михальчевскій
 списавъ вь Ветливѣ дѣя 8 гюдня 1883 прото-
 колъ зъ засѣданя рады громадской, окликаною до
 паньского двора, на котромъ рада ухвалыла дарѣ-
 визну лѣса отъ гр. Конарского „z wdzięczności“
 принята (о близько 400 зр. уплаченыхъ коштѣвъ
 нема и слова згадки!) и уповномѣчила трѣхъ
 членѣвъ, чтобы дотычнй актъ нотариальнй под-
 писали вь Лѣску. И справдѣ другого дѣя у но-
 таря п. Кокуревича подписавъ гр. Конарскій и
 уповномѣчений громады дотычнй контрактъ дарѣ-
 визннй. Выдѣлъ повѣтвой лѣскій до того дѣ-
 ла зовсѣмъ не мѣшався. Якъ поступавъ собѣ
 делегатъ выдѣлу краєвого вь Ветливѣ, годѣ до-
 вѣдатся, бо тамъ народъ такъ боєтъ посесора
 Вогнера, що годѣ одного слова довѣдатся. Съ тымъ

посесоромъ муситъ также вести процесъ мѣсцевѣй
 священникъ рускй о грунты ерекциональнй... Має
 то бути справа также дуже характеристична...
 — Зъ Калуша пишутъ до „Gaz. Nar.“ вь справѣ
 обрадена тамошної почты: Екопедиторъ Марк-
 вартъ (Marquart) котрй теперь оббвартъ почту,
 вже разъ передъ тымъ, якъ показуєтс, буть допу-
 стивосъ прошеверства грошей отданныхъ на калуку
 почту. Здаєтс, чтобы покрыти той убутокъ грошей,
 допустивосъ онѣ вь ночи зъ 23 на 24 с. м. кра-
 дежи пакѣтовъ грошевыхъ, мѣбятчихъ вь собѣ
 надѣ 3000 зр. Злодѣя зрадывъ онѣгъ свѣжо упав-
 шій, по котромъ можна было амѣркувати олдѣ...
 Слѣдство вь тѣмъ справѣ веде п. Кузьма, началь-
 никъ суду. До „Gaz. Nar.“ доносиѣтъ также, що
 вь Калуша увязнено оими днями покутного(?) пи-
 саря Ант. Бекерского за мнимй обманства селянъ.
 — Вь справѣ русного епископства вь Станиславѣ
 розпочались вже переговоры мѣжъ Вѣднемъ а
 Римомъ. Зъ Вѣдня телеграфуютъ до галицко-поль-
 скихъ дневникѣвъ, що правительство австрійске
 выслало вже до столицѣ апостольской дотычне
 предложение.
 — Вь нынѣшномъ числѣ „Дѣла“ починаємо вь фей-
 летонѣ печатати обширне „Пропамятне пиємо
 про нужденне положенье греко кат. духовенства
 вь Галичинѣ и Буковинѣ“, котре депутация рус-
 ского духовенства вручила недавно министрови
 вѣроисповѣданъ и просвѣты, бар. Конрадови (вѣ
 нѣмецкомъ языкѣ). Мы увѣренй, що нашй Воч.
 овьященникъ-читателѣ будутъ намъ вдячнй за вы-
 старанье и начечатанье того „Пропамятного пи-
 сьма“. Оно подѣлено на два головнй дѣлы: I.
 Клиръ душпаствырскій и П. Львовска гр. кат. ми-
 трополяча капитула. Першій же дѣлъ розложеный
 на три розряды: А) Нужденне положенье гр. к.
 душпаствырокого клира; Б) Праведнй титулъ
 его до получена дотации и В) Полученье ком-
 груы предложене правительствомъ.
 — Основне и обширне справозданье зъ заходѣвъ
 нашой депутации у Вѣдни масмо вже вь тецѣ редак-
 ційной, але задля недостатчи мѣсца вь сѣмъ
 числѣ — подамо его вь слѣдующѣмъ. Зъ той са-
 мой причины доперва вь слѣдующѣмъ числѣ помѣ-
 стимо поюненье окружника ц. к. староста вь
 Перемышля вь справѣ довжниковъ рустикального
 банку.
 — Зъ Щирца пишутъ до „Gaz. Nar.“, що тамо-
 шнй почмайстеръ п. Грачманскій устроивъ
 балъ, на котромъ дуже богато стративъ, а то за-
 дя „арату кіежы руских“, котрй были на балъ
 запрошенй, а не явились...
 — Непокоєт вь Донецкомъ округѣ. Селяне донецко-
 го округа вже зъ початку сего року дуже часто
 нападали на шихлѣрѣ, належачй до помѣ-
 щиковъ и кушчѣвъ, що окупували тутъ землю,
 и забирали все збоже часто навѣтъ вь очахъ са-
 мыхъ же властителѣвъ. Були случаи, що помѣ-
 щики стрѣляли на грабительѣвъ але дуже рѣдко
 могли тымъ уградувати свое майно. Забравши
 збоже, грабительѣ скоро утѣкали и ховались такъ,
 що ихъ нѣколи не можна было отшукати. Всякй
 слѣдства и протоколы нѣчого не помагали; селя-
 ные, котрй были вь подозрѣню о грабѣжъ, на
 все лишь отповѣдали: „и видомъ не выдавъ и
 слухомъ не слыхавъ“. Вь першихъ дняхъ лютого
 селяне вже перестали укыватися вь темнѣтъ
 ночи а стали цѣлыми товпами нападати вь день
 властителѣвъ и кушчѣвъ. Окружна полиція ока-
 залася безсиленною противъ сихъ грабежей. Селя-
 ные уружывшися вь дубѣй гилыки и ножѣ а
 навѣтъ и вь оружїя, нападали вже зовсѣмъ смѣло
 помѣщиковѣ. Дѣя 3. л. лютого, коли вь бѣлѣй
 день збралася велика товпа уружывныхъ селянъ,
 вышывъ противъ нихъ начальникъ округа съ
 участковымъ засѣдателемъ и колькома „урядника-
 ми“ (жандармами) и хотѣли ихъ розогнати, але
 натрафилы на такой опѣръ, що ледво змогли уте-
 чи. Селяне выступаютъ вже теперь зовсѣмъ до-
 бере организованными шайками и кожда шайка має
 своего проводира. На телеграфичне завѣзанье
 окружн. начальника выслано туда першій полкъ
 козакѣвъ. Колька передныхъ отдѣловъ козакѣвъ
 находятся вже на мѣсци безпорядковѣ. Мимо того
 селяне не лякаются и выступаютъ ворожо навѣтъ
 противъ войска.
 — Кароль Емилъ Францѣъ и архикнязь Рудольфъ.
 На бала товариства литературного „Concordia“
 вь Вѣдни буть также архикнязь Рудольфъ и
 розговорювавъ съ декотрыми гостями, межѣ
 пашими также съ звѣстнымъ писателемъ Францо-
 сомъ, авторомъ оповѣданъ „Aus Halb Asien“. Ар-
 хикнязь заявивъ ему, що читавъ его повѣсти отъ
 великимъ занятъемъ и спытавъ его, чи давно
 буть вже вь „пѣвъ-Азія“, котру такъ гарно
 знаювавъ. Францѣъ отповѣтъ, що буть недавно
 вь вѣсходной части Галичины. „И якъ уважаете,
 чи отъ того часу змѣнилось вь тыхъ краяхъ“,
 опытавъ архикнязь. — „Нѣ на крыху“, отповѣтъ
 Францѣъ, по чѣмъ архикнязь доведывавъ о его
 дальшихъ плянахъ литературныхъ.
 — Зъ Любачева пишутъ намъ: Нашъ Любачѣвъ
 дѣждався вже хорошей мурованою церквы, котра
 отъ своєю красною копулою пышася на цѣлу о-
 колицю. Плянъ на церковь робивъ Вп. Сильве-
 отеръ Гавришкевичъ а роботу якъ найсовѣтнѣйше
 довершивъ будѣвничій зѣ Львова п. Иванъ
 Карасинскій. Заведеный у насъ также вже отъ
 трѣхъ лѣтъ трудомъ Воч. о. Ивана Киприяна хо-
 ральнй спѣвъ, и такъ любачѣвскій мѣщане не
 останутъ по-заду другихъ. Здалось-бы ще много,
 — що найважѣйше читальня, — але поволѣ,
 дасть Богъ, приїдемо до всего. Не зашкѣдитъ
 примѣтити, що Любачѣвъ естъ однимъ съ тыхъ
 немногихъ мѣстечокъ, вь котрыхъ при деревнянѣмъ

старѣмъ костелѣ — гарна мурована церковь пре-
 красно отбывася...“
 — Нищенье лѣсовъ на Воляни, якъ пише „Wiek“
 постунає страшнѣе скоро и вь великихъ размѣ-
 рахъ. Цѣлыми сотками снуютъ по краю комисіо-
 неры по большій части нѣмецкй жиды и заку-
 повуютъ лѣсы, чтобы ихъ потому жидѣвскою нѣ-
 мецкою експлоатацією зовсѣмъ уничтожи. Условиа
 продажи иногдѣ дѣйстно вже безбожнй. Такъ и.
 пр. продано вь одномъ мѣсци 4000 морговѣ лѣ-
 са съ правомъ рубати лѣсокъ черезъ 12 лѣтъ и
 прѣтомъ не лишь лѣсокъ старый але и той, якй
 ще подросте, до послѣдного прутка.
 — Делегаты „Kółek rolniczych“ зъѣздытосъ зъ цѣло-
 го краю на другій тыжденъ до Львова. Делегаты
 селяне будутъ держанй подѣ строгою клявзурою
 панѣвъ-дѣдичѣвъ и езуитникѣвъ, чтобы, Боже бо-
 рони, не почувѣ отъ кого чого небезпечного...
 Львовѣ — велике мѣсто, а народъ вь нѣмъ всѣ-
 лѣкй...
 — „Праця померла“. Вь Пресбургѣ было мину-
 шой суботы подобно якъ и вь Буда-Пештѣ збѣ-
 говице робѣтничковъ на улицахъ. По полудни о
 1. годинѣ збралося тутъ около 100 робѣтничковъ
 на т. з. старѣй левадѣ; тутъ уружывились вь дру-
 ки и поѣшли зъ отей до мѣста, де устались
 на улица Deckgasse подѣ прапоромъ зробленимъ
 зъ паперу на довгѣй жерди. На паперу было на-
 писано: „Праця померла!“ Полиція не перешка-
 джувала товпѣ, а она стояла такъ ажъ до 4 го-
 динъ. Побачивши, що нѣкто анѣ зъ равномысли-
 чихъ анѣ цѣкавыхъ до нихъ не пристунає, ро-
 зѣшлись они спокѣбно домоувъ.
 — Вѣсти епархіальнй.
 Зъ Авѣархіи Львовскою.
 Душпаствырскій посады получили оо. 1) Ио-
 анъ Шнитко завѣдательство Волцева, дек. роздѣль-
 ского; 2) Діониз. Балицкй сотрудинство вь Бо-
 городчанахъ старыхъ.
 Введенѣ оо. 1) Геронъ Кипчикевичъ вь со-
 трудничство вь Мышкѣвцахъ, 2) Анастас. Лото-
 цкй вь завѣдательство Тростанця.
 Канон. институцію на Битковѣ, дек. над-
 вѣрнй, получивъ о. Емилъ Андруховичъ.

ПОСМЕРТНЙ ВѢСТИ.
 — Марія зъ Стоффѣвъ Косака, жена Михала
 Косака, властителя реальности, першого отбыва-
 ного редактора нашего „Дѣла“, упоковалося
 реживши 62 лѣтъ дѣя 26 лютого 1884 по доно-
 сѣ и тяжкобй болѣзни. Похоронъ отбувося дѣя 28
 того. Вѣчна їй память!

Господарство, торговля и промыслы.
 — Дѣятельность и грошева еренвенція банку
 нынѣ обезпеченъ „Славїа“ за часѣ отъ 1 жевня
 грудня 1883. Вь протягу того часу заключено
 всѣхъ секціяхъ обезпечень (I—IV) житевой
 гневной новыхъ обезпечений котрыхъ преміа
 пыталъ зр. 15,861,200-50, котрыхъ преміа и
 бѣчнй належитости выносаѣтъ зр. 455,618-38
 Вынагороджень за шкоды выплачено
 томъ часѣ вь всѣхъ секціяхъ зр. 209,267-46.
 Вь протягу того часу вложено вь 32
 ссахъ залычковыхъ чешко-моравскихъ и галицкихъ
 зр. 231,721-09 и позижено на ипотеку
 618,584-17.
 Оборѣтъ грошевый за той часѣ вь центра-
 лной касѣ выносивъ зр. 3,197,564-35 кр. а.
 Пожаровыми сивкаками обдѣлено двѣ
 мады вь Чехахъ и двѣ громады на Угратѣ.
 Вь часѣ отъ 1 сѣчня до 31 гюдня
 заключено у всѣхъ секціяхъ обезпечень
 66,443 новыхъ обезпечень на капиталъ
 69,143,670-79, за преміа и побѣчнй належитости
 зр. 1,793,023-19.
 Вь томъ самѣмъ часѣ выплачено членамъ
 всѣхъ секціяхъ обезпечень, вынагороджень за
 несенй шкоды зр. 707,089-76 в. а.
 Пенсійнй фондъ заступникѣвъ банку „Сла-
 вїа“ достигувъ высоты зр. 39,506 06 вь готѣ
 и ефектахъ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ
 поручає
Порошокъ дамскій парискій по 50
 Lohse'a по 80 кр., Ravissante'a по 60 кр. и
 сного выробу по 40 кр.

Жадне средство до нынѣ не по-
 казалося такъ спасительнымъ
 противъ нашего хрыпки, заму-
 лена флегмою, нежиту и т. д.,
 якъ зъ вуслоистной баби ро-
 блений и задля своего певного и
 скорого настѣдку високо цѣненй

Ронбоны бабковѣ
Виктора Шмидта & сынѣвъ
 вь Вѣдни. (8—12)

Правдѣй только вь Аптикахъ
 и у Кароля Баллабана и Ст Мар-
 кевича во Львовѣ.

Користаючи зъ новозаложено-
 го тартапу
барона ПОПЕРА вь Выгодѣ.

заложивъ я тамъ столарскій вар-
 статъ и выроблюю рамѣвъ уліи
 съ рамами футурованй соломою, и
 пѣсла найновѣйшой конструкції
 Такъ выготовленй уліи продаю
 на мѣсци по 2 зр. 60 кр. за
 штуку. Всякй замовлена за зло-
 женьемъ задатку вь 1/3 вартости
 звершаю точно и скоро.
Антоній Клебовичъ.
 учитель вь Мизуни, почта Выгода.

ЗНАЙДЕНЕ!!!

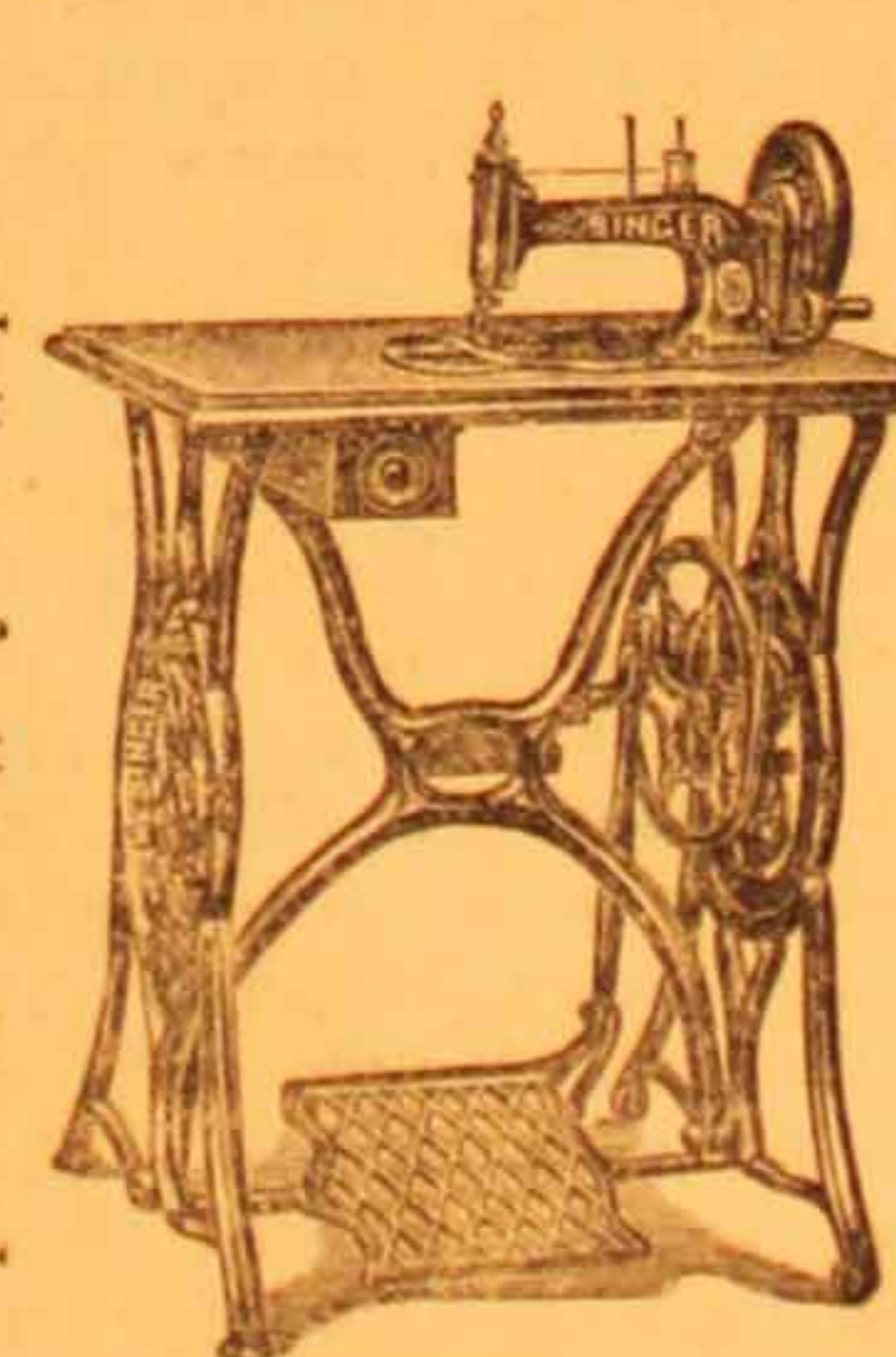
По неутѣмимыхъ студїяхъ пошастилося наконецъ Дру
 фондъ Бенденъ зложити

Помаду на волосѣе

о котрой съ повнымъ правомъ можна твердити: она
 сповнає свою правдиву цѣль. Вь зовсѣмъ короткомъ
 часѣ вытворює тая помада повнѣй и сильнѣй волость
 на бородѣ и головѣ и не допускає выпадаати волосю.
Вынаходчикъ гарантує за безусловнй успѣхъ.
Цѣна за флаконъ 2 зр.

Можна набувати за попередною присылкою палежнто-
 сти лишь у вынаходчика Дра фондъ Бенденъ, Прага,
 Salmgasse, 7. (12—24)

**НАЙНОВѢЙШЕ ВЫНАЙДЕННЙ АПАРАТЪ
 ДО РОБЛЕНА ДРѢВОКЪ ВЪ ПОЛОТНѢ И СУНЦѢ**
 выробаєе на годину 60 дрѣвокъ.

Замѣну и всяку направи машинъ до шитья всѣхъ системѣвъ, човенця, части
 складовй, голки, оливу до машинъ поручає

Іосифъ Іваницкій
 механикъ и спецїальность во Львовѣ, вь готелю Жоржа.

Муштарда - Естрагонъ
 вь патентованѣмъ оладкованѣмъ.
Викторъ Шмидтъ и Сыны.
Вѣдѣнская спецїальность
 найлѣпша тутешна марка 1/8, 1/4, 1/2
 килѣвой слѣнки правдѣй лишь отъ фир-
 мою и охороненою маркою може достати
 вь всѣхъ склепахъ, торговыхъ корѣ-
 ными товарами и деликатесами.

ПОШУКУЄСЯ
Вдовы або сироты
 по священнику
 до заряду дому и господарства.
 Близшй вѣдомости
 вь редакції „Дѣла“.

Найновѣйшй и поправленй
МАШИНЫ ДО ШИТЯ
 съ гарантією 5 лѣтъ.
Тыжденѣй раты 1 зр., СКОРОХОДЫ
 або пѣсля umowy. (Велоципеды)
 для хлопѣвъ 5-ти до 15-
 ти лѣтъ.
 Скороходы сеї еуть съ
 трема колесами, плѣтъ
 глѣзнь, дуже тревалѣ, хо-
 рошй и густовий; мож-
 ныхъ уживати и вь компа-
 и вь дворѣ — и уть дуже
 користей для выробле-
 ня силъ энэичныхъ у ме-
 лѣдѣжа.
Цѣна зр. 14, 16, 18.
 При выслапѣ 50 кр. за
 упакованье.

Кѣлькѣ есть где виде купленыхъ
 машинъ пересылѣе рѣчь-рѣчно до мене
 П. Т. Публика для замѣны на машины
 практичнй и поправнй.
 Шумнй авоносъ заграничныхъ фирмъ
 и множество агентѣвъ, котрй крутятло
 по краю, зводѣтъ неосторожныхъ
 тавдитнымъ машинами подѣ назвою
 „Оригинальнй“, хоть така машина зѣ-
 поусеѣ — вѣжъ се еще ѣ сплатитося
 (ратами), шве тяжко и шкодитъ здо-
 ровлю. (41—52)